

Република Србија
ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ
П-249/2011
27.12.2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Новом Саду, у већу састављеном од судије Миреле Николчић, као председика већа и судија поротника Миливојев Миланке и Поповић Јованке, као чланова већа, у парници тужиоца **ДЕВИЋ ИЛИЈЕ** из Београда, Виле Равијојле 9, чији су пуномоћници Владимир Добрић и Небојша Ђокић, адвокати у Београду, против туженог **ГРАД НОВИ САД**, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, Жарка Зрењанина 2, ради накнаде штете, вредност предмета спора 15.940.056.654,10 динара, након одржане усмене, јавне и главне расправе, закључене дана 27.12.2017. године, у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца и заступника туженог, донео је следећу

ПРЕСУДУ

Приговор литиспенденције **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати накнаду по основу материјалне штете од 15.940.056.654,10 динара са законском затезном каматом на износ од 13.454.098.934,08 динара почев од 01.01.2017. године до исплате, као и трошкове парничног поступка по ТТ и АТ РС колико буду износили, као и накнаду по основу нематеријалне штете од 20.000.000 динара и по основу повреде угледа и части износ од 30.000.000 динара тј. укупно 50.000.000 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па све до исплате, све у року од 15 дана од дана извршности пресуде, под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Девић Илија да туженом **ГРАД НОВИ САД**, на име трошкова поступка исплати укупан износ од 3.036.300,00 динара, у року од 15 дана под претњом извршења.

Одбија се предлог туженог за прекид поступка у овој правној ствари.

Образложење

Тужилац је дана 15.12.2011. године поднео тужбу овом суду против туженог, ради накнаде штете. У тужби се наводи да је тужилац на аукцији купио 70% друштвеног капитала привредног друштва АТП "Војводина" а.д. Нови Сад - сада у стечају, да је између Агенције за приватизацију РС и тужиоца закључен Уговор о купопродаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације АТП "Војводина" број 1-856104-1331/02 дана 30.07.2004. године и да је према уговору

купопродајна цена износила 3.975.603,50 еура, према званичном средњем курсу НБС, важећем на дан закључења уговора. Даље, се наводи да је Уговором било предвиђено да се купопродајна цена исплаћује у шест рата, да је прва рата исплаћена моментом закључења Уговора број 1-856104-1331/02 дана 30.07.2004. године у износу од 48.333.333,00 динара, да је друга рата исплаћена у периоду од 02.08.2006. до 10.04.2006. године у укупном износу од 56.744.052,00 динара, да је трећа рата исплаћена у периоду од 04.08.2006. до 19.10.2006. године у укупном износу од 54.232.431,00 динара, а четврта рата (део) је исплаћена у укупном износу од 50.000.000,00 динара, те да је Агенција за приватизацију једнострано раскинула уговор број 1-856104-1331/02 дана 30.07.2004. године, мада тужилац лично о томе никада званично није обавештен. Надаље, се у тужби наводи да је због раскида уговора број 1-856104-1331/02 дана 30.07.2004. године тужилац претрпео штету у висини исплаћених рата у укупном износу од 209.309.816,00 РСД, као и законску затезну камату почев од дана сваке уплате па закључно са 30.11.2011. године као дана обрачуна, у износу од 291.336.096,51 РСД, а што укупно износи 500.645.912,51 РСД. Поред обавезе исплате купопродајне цене капитала, тужилац је као купац по Уговору био у обавези да инвестира у субјект приватизације, у укупном износу од 74.207.000,00 динара у року од 12 месеци, од дана закључења уговор тј. од 29.12.2003. године, те је верификацију инвестирања у уговореној вредности потврдио у свом извештају и независни ревизор "Финодит" из Београда у оствареном укупном износу од 75.383.190,00 динара. Штета за наведени инвестициони износ је 75.383.190,00 РСД, док висина законске затезне камате од дана сваког појединачног износа улагања па до 30.11.2011. године износи 152.276.978,38 РСД, па укупан износ заједно са каматом износи 227.660.168,38 РСД. Даље, АТП "Војводина" а.д. Нови Сад (где је тужилац био власник и директор) и тужени Град Нови Сад закључили су Уговор бр. П-020-2/2006-770 дана 08.05.2006. године. Предмет уговора било је регулисање односа поводом изградње нове аутобуске станице. Наводи се, да у Новом Саду постоје две аутобуске станице, при чему једна, стара станица ради и нелегално остварује приходе, а друга нова станица АТП Војводине, не ради, не остварује приходе и у стечајној је маси АТП Војводине а.д. Нови Сад у стечају, док само нова станица испуњава све законске услове за рад. Град Нови Сад у погледу премештања међуградског и међумесног аутобуског саобраћаја са старе на нову станицу није испунио своју уговорну обавезу, па се по питању уговорних обавеза и накнаде штете између АТП Војводине и туженог води спор пред Привредним судом у Новом Саду, у којем спору се ради о накнади штете због повреде Уговора број П-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, па је основно питање у том спору шта су уговорне стране уговориле, шта су била права и обавезе једне односно друге стране, те одговорност за неизвршавање и неблаговремено извршавање уговорних обавеза лежи на страни туженог. Даље, тужени Град Нови Сад и АТП Војводина а.д. Нови Сад потписали су уговор бр. П-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, по којем је основна обавеза туженог Града Новог Сада била да створи услове за измештање садашње (старе) међумесне аутобуске станице на нову локацију АТП Војводине у складу са генералним планом и ту уговорну обавезу тужени Град Нови Сад није испоштовао, чиме је причинио огромну штету привредном друштву АТП Војводина и тужиоцу лично. Спорни уговор уговор још увек је на снази. Због једностраног изигравања уговорних обавеза од стране туженог, тужилац је претрпео штету у виду изгубљене добити коју је по редовном току ствари до истека рока важења уговора могао остварити, имајући у виду да је неспорно да је тужилац саградио нову аутобуску станицу за међуградски саобраћај, као што је неспорно да је станица добила употребну дозволу. У тужби се наводи да изгубљена добит од вршења редовне делатности АТП „Војводина“ Нови Сад у периоду од 01. марта 2007. године па до 30. новембра 2011.

године износи 2.052.542.925,00 РСД на дан 30.11.2011. године, а од тога Илији Девићу, као већинском власнику припада 1.683.085.198,00 РСД, те овај износ представља главни дуг на који се додаје и затезна камата која се рачуна од истека сваке године па до 30.11.2011. године, у укупном износу од 1.198.124.126,00 РСД; Изгубљена добит од пружања станичних услуга АТП Војводина Нови Сад у периоду од 01. марта 2007. године па до 30. новембра 2011. године износи 1.169.332.617,00 РСД на дан 30.11.2011. године, од тога Илији Девићу припада 958.852.746,00 РСД, те овај износ представља главни дуг на који се додаје и затезна камата која се рачуна од истека сваке године па до 30.11.2011. године, у укупном износу од 324.838.943,00 РСД; Изгубљена добит од издавања пословног и канцеларијског простора у АТП „Војводина” Нови Сад у периоду 01. марта 2007. год. па до 30. новембра 2011. године износи 35.965.860,00 РСД, на дан 30.11.2011. године, од тога Илији Девићу припада 29.492.005,00 РСД. Обзиром на то, да аутобуска станица АТП „Војводина” Нови Сад има техничке могућности постављања реклама и оваквог вида оглашавања корисника и остваривања додатних прихода, процењује се да приходи за период од 01. марта 2007 год па до 30 новембра 2011. године износе 4.560.000,00 РСД на дан 30.11.2011. године, од тога Илији Девићу припада 3.739.200,00 РСД, па овај износ представља главни дуг на који се додаје и затезна камата која се рачуна од истека сваке године па до 30.11.2011. године, у укупном износу од 1.266.761 ,00 РСД; Штета због губитка заступства „Сетра” и сервисног заступства ЕвоБус („Сетра”, “Мерцедес”) у периоду од 01. марта 2007 год. па до 30. новембра 2011. године износи 493.876.975,00 РСД, а од тога Илији Девићу припада 404.979.120,00 РСД; Изгубљена добит од услуга сервисирања и оправке аутобуса АТП „Војводина” Нови Сад у периоду од 01. марта 2007 год. па до 30 новембра 2011. године износи 91.268.000,00 РСД, на дан 30.11.2011. године, а од тога Илији Девићу припада 74.839.760 ,00 РСД; Изгубљена добит због немогућности коришћења комплетне парцеле АТП „Војводина” у периоду од 01. марта 2007. године па до 30 новембра 2011. године износи 142.236.568,00 РСД, а од тога Илији Девићу припада 116.633.986,00 РСД, тако да укупно изгубљена добит АТП „Војводина” Нови Сад од пословања аутобуске станице у периоду од 01. марта 2007 године. па до 30. новембра 2011. године износи 3.989.782.945,00 РСД на дан 30.11.2011. године, од тога тужиоцу припада 3.271.622.015,00 РСД, док на име затезне камате рачунате до 30.11.2011. године тужиоцу припада износ од 1.524.229.830,00 РСД. Просечна месечна изгубљена добит АТП „Војводина” Нови Сад од пословања у периоду од 01. марта 2007 године па до 30. новембра 2011, године износи 69.996.192,00 РСД на дан 30.11.2011. године (3.989.782.945,00/57 мес.= 69.996.192,00), а од тога тужиоцу припада 57.396.877 00 РСД. Даље, Уговором о кредиту који је закључен између „МЕВА-СА GROUP” а.д. Нови Сад (Банка) и АТП „Војводина” а.д. (Корисник кредита) и „MANCOOP” d.o.o. (Хипотекарни дужник) од 06.06.2006. године, Банка је одобрила кредит у износу динарске противвредности од 7.831.000,00 ЕУР, односно 676.626.591,60 динара на рок од 7 година и 10 месеци. На име обезбеђења кредита „MANCOOP” d.o.o. као хипотекарни дужник и власник непокретности на којима је заснована заложна изјава у корист Хипотекарног повериоца, а ради се о пословно комерцијалном објекту површине 1.016,98 м² нето, спратности По+Пр+Га изграђен на кат. парцели бр. 2521, 2553, 2556, 2557 и 2558, које се воде у ЗК ул. бр. I К.О. Београд 5, а налазе се у ул. Франша Депереа бр. 66, Београд. Због отежаних услова пословања, као последица неизвршавања уговорних обавеза туженог из уговора број I-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, АТП „Војводина” а.д. није успела да изврши обавезе из кредита, па је настала штета и за јемца. Штета коју је претрпео „MANCOOP” d.o.o. из Београда, огледа се у изгубљеној добити у висини тржишне цене закупа за наведену непокретност у периоду од 16.04.2009. до 30.11.2011. године, као дана вештачења, која

се креће од око 15 ЕУР/ м². Укупна изгубљена добит због немогућности коришћења предметне непокретности за период од 01.03.2008. до 30.11.2011. године износи 685.800,00 ЕУР или 71.305.437,00 РСД, према средњем курсу НБС на дан 30.11.2011. године. Даље, Уговором о краткорочном кредиту који је закључен између Панонске банке а.д., Нови Сад (Банка) и АТП „Војводина” а.д. (Корисник кредита) од 09.11.2007. године, Банка је одобрила кредит у износу од 40.000.000,00 динара. На име обезбеђења кредита закључен је Уговор о јемству између Корисника кредита и „Манцооп” д.о.о., као јемца 09.11.2007, где је на име обезбеђења наведене обавезе Корисника кредита Банка засновала хипотеку првог реда на непокретности — пољопривредно земљиште уписано у Изводу из земљишних књига, уложак бр. 3414, К.О. Крчедин, на парцелама укупне површине 70 хектара и 18 ари. Због отежаних услова пословања, као последица неизвршавања уговорних обавеза туженог из уговора број I-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, АТП „Војводина” а.д. није успела да изврши обавезе из Уговора о краткорочном кредиту, те је Општински суд у Инђији решењем бр. Дн. 371/09 од 16.03.2009. године дозволио хипотекарну продају наведене непокретности у корист Banca Intesa а.д. из Београда, почев од 16.04.2009. године. Штета коју је претрпео „MANCOOP” д.о.о. из Београда, огледа се у изгубљеној добити у висини тржишне цене закупа за наведено пољопривредно земљиште, у периоду од 16.04.2009. до 30.11.2011. године, као дана вештачења, која се креће у распону од 100 до 200 ЕУР по хектару (просечно од 150 ЕУР по хектару). Укупна изгубљена добит због немогућности коришћења пољопривредног земљишта за период од 16.04.2009. до 30.11.2011. године износи 17.896,00 ЕУР или 1.860.720,00 динара, према средњем курсу НБС на дан 30.11.2011. године. Добит припада оснивачу. Banca Intesa је, по истом кредитном аранжману, као заложни поверилац продала пољопривредно земљиште у власништву Илије Девиха као власника јемца „MANCOOP” - њиве у Кужном гробљу, парцеле од 2718/3 - 2816/25, све уписано у листу непокретности ЗКУЛ 5414 КО Крчедин, за купопродајну цену од 350.000 ЕУР у динарској противвредности по курсу на дан плаћања. Укупна штета тужиоца по овом основу је 350.000,00 ЕУР, што на дан закључења уговора (30.03.2010. године) износи 34.905.500,00 РСД. По истом кредитном послу Banca Intesa а.д. из Београда је засновала хипотеку на непокретности у власништву тужиоца и то: у ЗКУЛ бр. 280 К.О. Крчедин, 1/1 дела парцеле бр. 253 кућа и двориште у селу од 10а, 61м², 254 гувно код куће у селу 11а 55м², 252 њива у селу од 4а 6м², 255 њива од 51 а 91м²; у ЗКУЛ бр. 2901 К.О. Крчедин, дела парцеле бр. 290 кућа и двориште у селу од 7а 30м², 291 гувно код куће од 6а 76м² и 292 врт код куће од 16а 44м². Наводи се да према процени вештака закупнина свих наведених непокретности износи око 2400,00 ЕУР годишње, или 200 ЕУР месечно, да укупна изгубљена добит због немогућности коришћења предметних непокретности за период од 16.04.2009. до 30.11.2011. године износи 4.100,00 ЕУР или 426.294,00 динара, према средњем курсу НБС на дан 30.11.2011. године, те да добит припада оснивачу. Уговорима о кредиту који су закључени између Чачанске банке а.д., Чачак (Банка) и АТП „Војводина” а.д. (Корисник кредита) од 28.03.2007. године и од 22.05.2007. године, Банка је одобрила кредит у износу од 20.000.000,00 динара. На име обезбеђења Банка је засновала хипотеку на непокретности у власништву тужиоца и то: ЗКУЛ бр. 1175 К.О. Нови Сланкамен, 12 кат. парцела, укупне површине 12,4 хектара. Закуп пољопривредног земљишта на предметној локацији се креће у распону од 100 до 200 ЕУР по хектару годишње (просечно од 150 ЕУР по хектару). Укупна изгубљена добит због немогућности коришћења пољопривредног земљишта за период од 23.04.2009. до 30.11.2011. године износи 3.100,00 ЕУР или 322.319,00 РСД, према средњем курсу НБС на дан 30.11.2011. године, те добит припада оснивачу. Штета коју је претрпео „MANCOOP AGRAR“ д.о.о. из Београда, настала је због обезбеђења преузетих

кредитних обавеза АТП „Војводина” а.д. што је за последицу имало потпуно онемогућавање рада овог друштва, а све као последица отежаних услова пословања АТП Војводина, насталих као последица неизвршавања уговорних обавеза туженог из уговора број I-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године. Висина штете одређује се према вредности укупног капитала на дан блокаде текућег рачуна 01.09.2008. године, односно по годишњем обрачуну 31.12.2008. године, који је износио 1.214.000,00 РСД са припадајућом законском затезном каматом, од тог дана па до 30.11.2011. године у износу од 656.714,35 РСД. Укупна изгубљена добит и штета по овој тачки износи 75.124.769,00 динара док законска затезна камата рачуната до 30.11.2011. године износи 656.714,00 динара. Тужилац се даље, у тужби позива на одредбе чл. 154 и 155 Закона о облигационим односима, истичући да је тужилац дугогодишњи привредник, да је преко 30 година успешно водио своје фирме, да му је након свега што му је приредио тужени, након што тужени није испоштовао ни минимум оног што је договорено, АТП Војводина отишла у стечај, *Mankoop* је оптишао у стечај, а близу стечаја је и *Mancoop agrar*, те је тужилац остао без посла и без имовине, због чега тужилац свакодневно трпи душевне патње и болове, а Град Нови Сад је издејствовао чак и покретање кривичног поступка против тужиоца, мада исти поступак никада није покренут нити против једног привредника из Новог Сада за слично кривично дело (неплаћање пореза по одбитку). Због свега што се дешавало и дешава тужиоцу је тешко нарушено здравље, повређен углед и част, коју је он стварао деценијама, те због наношења психичког бола и повреде угледа и части тужилац потражује и нематеријану штету. На крају, се додаје да Уговор број II-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године није раскинут, нити је стављен ван правне снаге, привредна друштва АТП Војводина а.д. Нови Сад, *Mancoop d.o.o.* Београд и *Mancoop agrar d.o.o.* Београд су у стечају или у предстечајном поступку, а тужилац и даље трпи штету, због чега задржава право да у току парнице за сваки наредни месец проширује тужбу и поставља нови захтев за накнаду штете све док тужени не испуни уговором преузете обавезе. Обзиром на изнето, тужилац је предложио да суд донесе пресуду којом се обавезује тужени Град Нови Сад да тужиоцу Илији Девићу, на име штете настале у поступку приватизације АТП „Војводина” а.д. Нови Сад исплати износ од 728.306.080,00 РСД, са законском затезном каматом почев од 30.11.2011. године, па све до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења; обавезује тужени да тужиоцу, на име изгубљене добити у АТП „Војводина” а.д. Нови Сад, за период од 01.марта 2007. године па до 30. новембра 2011. године, исплати износ од 4.795.851.845,00 РСД, са законском затезном каматом почев од 30.11.2011. године, па све до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења; Обавезује тужени да тужиоцу, на име изгубљене добити и штете због онемогућавања рада предузећа „MANCOOP” D.O.O. Београд и „MANCOOP AGRAR” D.O.O. Београд, као и одузимања његове личне имовине, исплати износ од 75.781.483,00 РСД, са законском затезном каматом почев од 30.11.2011. године, па све до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења; Обавезује тужени да тужиоцу на име штете због продаје пољопривредног земљишта - њиве у Кужном гробљу, парцеле од 2718/3 - 2816/25, све уписано у листу непокретности ЗКУЛ 5414 КО Крчедин, исплати износ од 34.905.500,00 РСД, са законском затезном каматом почев од 30.03.2010. године, па све до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења; Обавезује тужени да тужиоцу на име нематеријалне штете за претрпљени душевни бол исплати износ од 20.000.000,00 РСД, а за повреду угледа и части исплати износ од 30.000.000,00 РСД, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па све до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног

извршења, као и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати све парничне трошкове, а све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Накнадно, поднеском од 06.01.2012. године тужилац је тражио да га суд ослободи од плаћања трошкова поступка, који захтев је допунио наводима у поднеску од 19.03.2012. године, истичући да према свом садашњем имовном стању није у могућности да сноси ове трошкове, обзиром на то да је као богат човек сав свој тешко стечени капитал уложио у куповину фирме АТП ВОЈВОДИНА, а затим је целокупном својом личном имовином јемчио за обавезе АТП Војводине према банкама које су овој фирми одобриле кредите за изградњу нове аутобуске станице и да тужилац нема никакав извор прихода, а нема ни слободне имовине коју би евентуално могао да прода и плати трошкове поступка. Тужилац, надаље додаје да је био стално запослен на месту директора АТП Војводина, који посао је изгубио по сили закона након што је АТП Војводина отишла у стечај, да је био власник још две фирме у Београду и то *Mancoop d.o.o. Beograd* и *Mancoop agrar*, али су и те фирме због јемства које су дали за АТП Војводина отишле у стечај, да је тужиоцу у извршном поступку одузет путнички аутомобил, као и сви други аутомобили који су били у власништву његових фирми, да су банке продале земљу коју је тужилац обрађивао и остваривао приходе, а тужилац има хипотеку на кућу у којој живи и забрану отуђења и располагања.

У одговору на тужбу од 19.01.2012. године тужени се противио тужби и тужбеном захтеву, навео да исте оспорава у целости, како по основу, тако и по висини, те предложио да их суд одбије, као неосноване. Тужени наводи да тужилац ничим није доказао правни основ тужбе и тужбеног захтева, нити је доказао да је са туженим био у било каквом уговорном или пак у вануговорном правном односу, због чега је тужени истакао приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца и истовремено и приговор недостатка пасивне легитимације. Наводи се, да Град Нови Сад са утуженом штетом због једностраног раскида Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције који је тужилац закључио са Агенцијом за приватизацију нема апсолутно никакве везе, те да би евентуалну штету тужилац можда могао потраживати од Агенције за приватизацију, а ни у ком случају од Града Новог Сада, такође истичући да је тужилац наведени уговор са Агенцијом за приватизацију закључио још 2004. године, а да су АТП "Војводина" из Новог Сада, (дакле, не ни тужилац лично) и Град Нови Сад закључили тек од 08.05.2006. године, па је потпуно нелогично да Град може бити одговоран за обавезе које је тужилац преузео две године раније пре настанка уговорног односа Града и АТП "Војводина" из Новог Сада. У одговору се истиче да би евентуалну изгубљену добит у АТП "Војводина" из Новог Сада, тужилац могао захтевати искључиво од АТП „Војводина“ из Новог Сада, а никако не од Града Новог Сада. Наводи се, да тужилац покушава да штету која је настала због његових уговорних односа са трећим лицима, а које уговорне обавезе је преузео далеко пре него што су АТП "Војводина" из Новог Сада и Град Нови Сад закључили уговор, представи као штету, коју је проузроковао и за коју је наводно одговоран Град Нови Сад. (На пример, штета због губитка заступства "Сетра" и сервисног заступства ЕвоБус („Сетра“, "Мерцедес") настала је из уговора које је АТП "Војводина" закључила са тим субјектима далеко пре него што је закључила уговор са Градом Новим Садам, када тужилац није ни знао да ли ће и када доћи до закључења уговора са Градом" па је логично да Град за те обавезе ни у ком случају не може бити одговоран. Наводна штета на име изгубљене добити и штета због онемогућавања рада предузећа "Mancoop" d.o.o. из Београда и "Mancoop agrar" d.o.o. из Београда и одузимање личне имовине тужиоца ни на који начин немају везе са евентуалним чињењем или пак нечињењем Града Новог

Сада. Штета због продаје пољопривредног земљишта - њиве у Кужном гробљу, парцеле 2718В - 2816/25, уписано у листу непокретности ЗКУЛ 5414 К.о. Крчедин ни на који начин није у узрочно последичној вези са Градом Новим Садам. Утужена нематеријална штета за претрпљени бол и за повреду угледа и части тужиоца, сходно свему горе изложеном, такође немају апсолутно било какве везе са евентуалним поступањем Града Новог Сада. Тужени истиче да су тачни само тужбени наводи да су АТП "Војводина" а.д. из Новог Сада и Град Нови Сад закључили Уговор бр. П-020-2/2006-770 дана 08.05.2006.године, те да између тих субјеката у вези тумачења и извршења уговора траје спор пред Привредним судом у Новом Саду који се води под посл. бр. П-4597/2010, док су сви остали тужбени наводи или пак нетачни, или су пак ирелевантни за доношење одлуке у овој правној ствари. Тужени истиче да се читав тужбени захтев заснива на правној конструкцији тужиоца да је закључењем горе наведеног уговора, према тужиоцевом нетачном и неоснованом тумачењу, Град Нови Сад наводно прихватио да нова аутобуска станица коју је изградила АТП "Војводина" из Новог Сада, буде једина аутобуска станица а преко које би се у Новом Саду одвијао међумесни саобраћај, да је Град Нови Сад у обавези да укине и затвори постојећу аутобуску станицу преко које се и даље обавља међумесни аутобуски саобраћај, а који саобраћај представља једну од делатности ЈГСП "Нови Сад" из Новог Сада, чиме би АТП „Војводина“ из Новог Сада, остварила монопол обављања ове делатности у Новом Саду, па како Град то није учинио, АТП "Војводина" из Новог Сада и Илија Девећ трпе штету, док су на супрот тужбеним наводима, чињенице у стварности сасвим другачије, а то потврђују и докази, који су изведени у наведеном привредном спору. Тужени се у одговору на тужбу позива на неколико изведених доказа из овог поступка у вези уговорне воље уговорних страна и то: да је први иницијални акт, којим је започето преговарање било писмо о намерама бр. 140/05, које је АТП „Војводина“ из Новог Сада дана 01.02.2005. године упутила Граду Новом Саду, односно тадашњем Градоначелнику Маји Гојковић, у којем се говори о плановима за изградњу аутобуске станице за међумесни, међурепублички и међународни саобраћај са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда, у вези чега је изражена жеља за сарадњу са Градом Новим Садам, а чак и овај почетни акт није садржао предлог да будућа аутобуска станица, која треба да се изгради буде и једина аутобуска станица за међумесни и међународни аутобуски саобраћај у Новом Саду; да ни из једне одредбе закљученог Уговора, не произилази обавеза Града да укине и затвори постојећу аутобуску станицу, чиме би АТП „Војводина“ из Новог Сада, стекла монопол на тржишту; да из исказа Илије Девећа датог на рочишту 06.04.2011. године, несумњиво произилази да је са прикупљањем потребне документације ради изградње нове аутобуске станице започео и пре закључења уговора, дакле, АТП „Војводина“ из Новог Сада је желела да изгради аутобуску станицу без обзира на исход преговора са Градом Новим Садам, односно независно од чињенице да ли ће до закључења Уговора са Градом уопште и доћи; да из исказа Маје Гојковић датог на рочишту одржаном дана 20.06.2011. године, недоследно произилази „да је воља Града и члана већа задуженог за саобраћај била да се уговор склопи у циљу растерећења саобраћаја у граду, да се растерети саобраћај са старе аутобуске станице и да се у условима тржишне конкуренције саобраћај одвија и са старе и са новоизграђене аутобуске станице“. Надаље је навела: "Потпуно сам сигурна зато што одузимање делатности јавном предузећу је просто немогуће и стварање монопола приватној аутобуској станици је забрањено законом и апсолутно је неизводљиво да неко искаже такву вољу Града. Нама је био узор Град Београд који има две аутобуске станице, које егзистирају једна поред друге Ласта и БАС и обе раде, Град је испунио своје уговорне обавезе ... усмерење саобраћаја ка новој станици, постојање аутобуских и такси стајалишта... тако да су обе

станице стављене у равноправан положај да могу да раде ...“; те да у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године и Информацији о локацијама међумесних аутобуских станица у Новом Саду, сачињеној од стране ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам јасно и недвосмислено произилази да у Граду Новом Саду како непосредно пре закључења уговора тако и након закључења уговора је предвиђено постојање две аутобуске станице за међумесни и међународни превоз путника. На крају, тужени истиче да, из свега наведеног, јасно и недвосмислено произилази да је тужиочево тумачење уговора, а на основу кога заснива своју правну конструкцију и утужено потраживање неосновано у целисти.

Решењем овог суда посл. бр. П-249/2011 од 22.03.2012. године одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка, које је потврђено Решењем Апелационог суда у Новом Саду посл. бр. Гж-1695/12 од 03.05.2012. године.

На рочишту одржаном дана 03.09.2012. године, тужени је истакао приговор литиспенденције, након што је пуномоћник тужиоца навео да тужилац има пријављено потраживање у стечајном поступку. Пуномоћник тужиоца, се на истом рочишту противио истакнутом приговору литиспенденције, као неоснованом, истичући да се ради о злоупотреби процесних овлашћења, обзиром на то да се ради о поднетој тужби у овој парници и пријави потраживања, због чега не може бити речи о литиспенденцији.

Даље, у поднеску од 11.02.2016. године тужени је предложио прекид овог поступка до правноснажног окончања кривичног поступка против тужиоца Девећ Илије пред Вишим судом у Београду под посл. бр. К-428/2015, а по оптужници Вишег јавног тужилаштва у Београду због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у продуженом трајању из чл. 234 ст. 3 у вези става 1 КЗ-а, у вези чл. 61 КЗ, наводећи да исто представља претходно питање за овај поступак, јер у поступку треба да се утврди да ли је извршењем кривичних дела која му се стављају на терет Девећ Илија одговоран за умањење имовине АТП „Војводина“ из Новог Сада, и ако јесте у ком износу, а што је у вези са наводно насталом штетом, коју потражује тужилац Илија Девећ у овом поступку.

У поднеску од 19.01.2017. године тужилац је тражио изузеће вештака Драгаш Јована, истичући у истом поднеску да се овај вештак након одржаног рочишта на коме је саслушан вештак машинске струке Проф. др Градимир Ивановић испред Машинског факултета у Београду, није изјаснио на низ примедби које је тужилачка страна ставила на налаз и мишљење вештака Драгаша. Даље, се истиче да се примедбе пре свега односе на неподобност вештака Драгаша да на основу налаза и мишљења Машинског факултета из области машинско – техничке струке рада сервиса АТП Војводине, израчуна висину штете рада сервиса, а да је суд решењем одредио Машински факултет, јер се у конкретном случају ради о предмету вештачења (сервисна станица) из области техничких наука, односно области машинства (комплетан сервис аутобуса) за коју област вештак Драгаш нити је стручан, а још мање компетентан и надлежан да свој налаз и мишљење даје на бази непостојећег предмета вештачења. Тужилац даље, наводи да вештак Драгаш свој налаз не даје у складу и на основу налаза и мишљења Машинског факултета, што је према судском решењу био дужан и у обавези да уради, већ се његов налаз своди на финансијско вештачење неких других сервиса, што никако није био његов основни задатак према цитираном решењу, чиме је поступио супротно одредбама ЗПП-а, па је из свега наведеног очигледно да вештак Драгаш врши опструкцију вештачења и доводи у сумњу његову непристрасност и пре свега

стручност да обави вештачење по свим видовима штете за које је вештак одређен судским решењем.

У поднеску од 27.10.2017. године тужилац је коначно определио тужбени захтев, па је предложио да суд донесе пресуду којом се обавезује тужени да тужиоцу плати накнаду по основу материјалне штете од 15.940.056.654,10 динара са законском затезном каматом на износ од 13.454.098.934,08 динара почев од 01.01.2017. године до исплате, као и трошкове парничног поступка по ТТ и АТ РС колико буду износили, као и накнаду по основу нематеријалне штете од 20.000.000 динара и по основу повреде угледа и части износ од 30.000.000 динара тј. укупно 50.000.000 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па све до исплате, све у року од 15 дана од дана извршности пресуде, под претњом принудног извршења. У истом поднеску тужилац образлаже да је најпре својим поднеском од 28.09.2017. године преиначио тужбу, тако што је уместо раније утуженог дела износа од 5.634.844.908,00 динара (који обухвата захтев за накнаду како материјалне тако и нематеријалне штете) и то оног дела који се односи на материјалну штету, са припадајућом законском затезном каматом, утужио износ штете од 15.940.056.654,10 динара од чега по основу главнице 13.454.098.934,08 динара, а по основу обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног потраживања до 31.12.2016. године 2.485.957.720,02 динара. Такође, тужилац је дао упоредни приказ из чега се састоји првобитно утужено потраживање у делу главнице у износу од 5.634.844.908,00 динара, као и новоутужено потраживање у износу главнице од 13.454.098.934,08 динара, што значи да се преиначење састоји у повећању првобитно утуженог потраживања у погледу висине материјалне штете, наводећи да је укупна висина утуженог потраживања повећана, али да је након вештачења промењена структура утуженог потраживања, тако да тужилац определио висину тужбеног захтева код преиначења према налазу вештака Радише Питулића, па тако: по основу штете настале у поступку приватизације првоутужено је 728.306.080 динара, а преиначеном тужбом утужено је 284.693.006 динара; по основу штете на име изгубљене добити у АТП Војводина првоутужено је 4.795.851.845,00 динара, а преиначеном тужбом утужено је укупно 13.088.911.445,04 динара, који износ се састоји од штете за станицу од 152.869.000,00 динара, од штете по основу добити од пословања само аутобуске станице (приходи од перонизације, од закупа, од тоалета, изнајмљивање рекламног простора и сл) 2.299.005.161,04 динара, штете по основу изгубљене добити од сервисног центра „Evobus“, „Setra“, „Mercedes“ 9.710.827.379 динара, штете по основу изгубљене добити од продаје аутобуса 531.731.341,00 динара, штете по основу изгубљене добити од продаје машина *Itochu* од 394.478.564 динара, све за период 2006-2016. година; по основу штете због изгубљене добити и онемогућавања рада предузећа *Mancoop doo* Beograd и *Mancoop Agrar doo* Beograd, као и због одузимања личне имовине тужиоца првобитно је утужено 75.781.483,00 динара, као и по основу штете због продаје пољопривредног земљишта првобитно је утужено 34.905.500,00 динара (укупно 110.686.983,00 динара), а преиначеном тужбом 80.484.483,04 динара од чега 34.907.495,00 динара (противвредност 350.000 евра) по основу отуђења земљишта у својини *Mancoop doo* Beograd и 14.554.567,34 динара по основу *Mancoop Agrar doo* Beograd и због онемогућавања коришћења пољопривредног земљишта објеката (према налазу вештака Душка Бањца и Мусулина Горког) 31.032.420,70 динара; по основу нематеријалне штете за душевни бол утужен је износ од 20.000.000 динара и по основу повреде угледа и части износ од 30.000.000 динара тј. укупно 50.000.000 динара.

Тужени се противио и преиначењу тужбе и преиначеном тужбеном захтеву, те предложио да суд тужбени захтев одбије као неоснован у целости, а тужиоца обавезе да туженом надокнади трошкове поступка.

На рочишти одржаном дана 27.12.2017. године суд је донео решење којим је дозволио преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 27.10.2017. године.

У току доказног поступка суд је прочитао: писану документацију приложену уз тужбу, Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције број 1-856104-1331/02 од 30.07.2004. године, са анексом 1 уговора о купопродаји, Социјални програм који ће се примењивати у Субјекту након закључења Уговора, нацртом статута, уговором о залози акција и гаранцијом за добро извршење посла, Уговор закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ АД Нови Сад број II – 020-2/2006-770 од 08.05.2006. године, Уговор о купопродаји непокретности закључен дана 30.03.2010. године између *Banca Intesa ad Beograd*, као продавца и Пољопривредног газдинства Вјеран Стаменковић, као купца, оверен код Основног суда у Ср. Митровици дана 30.03.2010. године под бр. I Ов 2208/2010, допис – Писмо о намерама АТП „Војводина“ Нови Сад од 01.02.2005. године упућен туженом, Информацију о локацијама међумесних аутобуских станица у Новом Саду ЈП „Урбанизам“ Завод за Урбанизам број 114/11 од 26.01.2011. године са графичким приказом са обележеним локацијама међумесних аутобуских станица, Закључак Градоначелника Града Новог Сада број I-10-020-2/2005-275 од 10.02.2005, допис Градоначелника Града Новог Сада број II-020-2/2005-1868 од 20.07.2005. године, Службени лист Града Новог Сада број 10 од 14.04.2006. и број 18 од 28.05.2007. године, правноснажно Решење Града Новог Сада, Градске управе за урбанизам и стамбене послове број V-351-437/07 од 28.02.2007. године, Решење о постављању саобраћајне сигнализације Града Новог Сада, Градске управе за саобраћај и путеве број IV-34-2090/2007 од 26.06.2007. године, Закључак о дозволи извршења, Града Новог Сада, Градске управе за инспекцијске послове, област инспекције за саобраћај и путеве број XIV 347-1/07-79 од 26.06.2007. године, Решење Града Новог Сада, Градске управе за инспекцијске послове, Одељење инспекције за саобраћај и путеве број XIV-347-1/2007-79 од 18.06.2007. године, допис Градоначелника Града Новог Сада број II-020-3/2010-588-Г/7 од 22.03.2010. године Агенцији за борбу против корупције и допис број II-020-3/2010-588-Г/36 од 11.08.2011. године, допис Града Новог Сада број ЈП 65/07 од 10.04.2007. године – Захтев да се утврди да Међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића у Новом Саду, која послује у оквиру Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, Нови Сад, не испуњава услове за рад аутобуске станице упућен Министарству за капиталне инвестиције Републике Србије, исказ Маје Гојковић дат у предмету Привредног суда у Новом Саду посл. бр. 3 П-4597/2010 дана 20.06.2011. године, извршио увид у спис Привредног суда у Новом Саду посл. бр. 3П-4597/2010, допис Агенције за приватизацију од 08.06.2012. године број 1331/02-0806, Уговор о инвестиционом улагању закључен између Девих Илије, као купца и Агенције за приватизацију Републике Србије од 05.08.2004. године, допис – Обавештење о раскиду због неиспуњења Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације АТП „Војводина“ ад Нови Сад Агенције за приватизацију број 1331/02-2312, преглед извршених уплата на име купопродајне цене за АТП Војводина Нови Сад од 06.06.2012. године, Записник са XVII седнице Скупштине Града Новог Сада одржане 03.03.2006. године, Уговор о јемству број 1500041834/1 од 09.11.2007. године, Заложну изјаву од 13.12.2007. године, извод са сајта АПР за фирму *Mancoop – u stećaju* од 13.03.2012. године и фирму *Mancoop agrar* од 13.03.2012. године, Решење

Општинског суда у Инђији ДН-5/08 од 11.02.2009. године, Решење Општинског суда у Инђији посл. бр. Дн. 446/09 од 16.03.2009. године, пријаву потраживања Девић Илије од 30.01.2009. године, коначну листу признатих и оспорених потраживања стечајних поверилаца АТП „ВОЈВОДИНА“, план реорганизације АТП „Војводина“ а.д. у стечају, Нови Сад, измене и допуне из јуна 2011. године, писану документацију туженог уз поднесак од 22.03.2013. године (на стр. 360 – 695 ревизију туженог у предмету Привредног суда у Новом Саду број ЗП-4597/2010 са прилозима и допуну ревизије од 15.03.2013. године, иницијативу – предлог туженог од 27.02.2013. године поднету Републичком јавном тужилаштву ради подизања захтева за заштиту законитости односно другог ванредног правног средства у складу са законом, са прилозима достављеним уз иницијативу и допуну иницијативе туженог од 07.03.2013. године, Сазив за 11. седницу Скупштине Града Новог Сада за 22.02.2013. годину од 13.02.2013. године са Извештајем Стручног тима Скупштине Града Новог Сада број 06-1/2013-06-1 од 15.01.2013. године и Изменама и допунама Извештаја од 21.02.2013. године и Предлогом закључка, које је Скупштина Града Новог Сада и усвојила, Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва посл. бр. ГТ-И-235/13 од 14.03.2013. године, Решење Привредног суда у Новом Саду посл. бр. 1. И.176/2013 од 20.03.2013. године којим је одложено извршење по решењу овог суда посл. бр. И.176/2013 од 20.03.2013. године до доношења одлуке о ванредном правном средству јавног тужиоца), извршио увид у спис Привредног суда у Новом Саду посл. бр. ЗП-947/2010, пресуду Привредног суда у Новом Саду посл. бр. Ш П-947/2010 од 19.02.2010. године, пресуду Привредног апелационог суда ИПж-8358/10 од 21.09.2011. године, Пресуду Врховног касационог суда Прев 58/2013, Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године, извршио увид у спис Привредног суда у Новом Саду посл. бр. 8П-287/2013, прочитао купопродајни уговор бр. 1 закључен између АТП Војводина а.д. Нови Сад и Глобус ДОО Поповњак (Деспотовац) из јануара 2008. године, Купопродајни уговор бр. 2 закључен између АТП Војводина и „Аутопревоз Јањушевић“ А.Д. Прибој из јануара 2008. године, писану документацију на странама 1162 до 1330 судског списка, пресуду Привредног суда у Новом Саду посл. бр. П-951/2010 од 13.04.2011. године, препис листа непокретности број 850 К.о. Крчедин, препис листа непокретности број 832 К.о. Нови Сланкамен, препис листа непокретности број 231 К.о. Крчедин, фотокопију Зк ул. 280 КО Крчедин и ЗК ул. бр. 2901 КО Крчедин, ЗК ул. 1175 КО Нови Сланкамен, Бизнис план економске оправданости комплекса аутобуске станице и сервиса у Новом Саду из марта 2007. године (на стр. 764 – 803 судског списка), документацију за потребе вештачења процене штете коју је тужилац доставио уз поднесак сачињен 14.10.2013. годионе таксативно побројано од 1-65, налаз и мишљење Машинског факултета – Универзитета у Београду од 18.08.2015. године, налаз и мишљење вештака Мусулин Горки од 08.05.2015. године, налаз и мишљење вештака Бањац Душка од 20.10.2014. године, изјашњење вештака Бањац Душка од 31.03.2016. године - „накнада штете – усклађивање курса“, извештај о економско финансијском положају стечајног дужника „Мансоор“ доо Београд од 05.10.2010. године, извештај стечајног управника о току стечајног поступка и стању стечајне масе за период од 01.04.2014. године до 30.06.2014. године, уговор о кредиту од 30.04.2007. године закључен између „АИК БАНКЕ“ АД НИШ, главна филијала Нови Сад и АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад, уговор о приступању дугу број 5518027109/1 од 25.01.2008. године закључен између АИК БАНКЕ“ АД НИШ, главна филијала Нови Сад и „MANCOOP AGRAR“ DOO Beograd, допис *Itochu Corporation* од 06.03.2009. године, налаз и мишљење вештака Драгаш Јована од 14.05.2014. године, допуну налаза вештака Драгаш Јована од 04.05.2015. године, другу допуну налаза вештака Драгаш Јована од 24.09.2015. године, трећу допуну налаза вештака Драгаш Јована од 12.10.2015. године, изјашњење вештака

Драгаш Јована од 28.05.2015. године, изјашњење на примедбе вештака Драгаш Јована од 06.11.2015. године, изјашњење на примедбе вештака Драгаш Јована од 04.12.2015. године, изјашњење вештака Драгаш Јована од 22.09.2016. године, Рекапитулацију вештака Горки Мусулин од 29.03.2016. године, Решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном и међународном превозу путника на територији Града Новог Сада Градске управе за саобраћај и путеве од 23.04.2007. године, саслушао вештаке Горки Муслун, Бањац Душка, саслушао вештака Драгаш Јована, саслушао вештака проф. Др Ивановић Градимира, као представника тима вештака Машинског факултета, Универзитета у Београду, налоге за пренос (на странама 1941-1945 судског списка), потврду овлашћеног ревизора Проф. др Недељка Тице од 20.07.2006. године, Уговор о динарском кредиту број 00-421-0102529.7 закљученог дана 06.06.2006. године између МЕВА – СА GROUP АД Нови Сад и АТП ВОЈВОДИНА АД НОВИ САД, Уговор о краткорочном кредиту број 1500041826 закључен дана 09.11.2007. године између Панонске банке А.Д. Нови Сад и АТП Војводина АД Нови Сад, Уговор о кредиту број 20071672 закључен 28.03.2007. године између Чачанске банке а.д. Чачак и АТП Војводина АД Нови Сад, Уговор о кредиту број 20073126 закључен 22.05.2007. године између Чачанске банке а.д. Чачак и АТП Војводина АД Нови Сад, Решење Трговинског суда у Новом Саду посл. бр. Ст. 27/2008 од 15.12.2008. године, Обавештење о раскиду због неиспуњења Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације АТП „Војводина“ ад Нови Сад Агенције за приватизацију заведен под бројем 1331/02-2312 од 23.12.2008. године, Одлуку о преносу капитала АТП „Војводина“ из Новог Сада акцијском фонду Агенције за приватизацију заведена под бројем 10-32/09-1331/02 дана 12.01.2009. године, саслушао тужиоца у својству парничне странке, па је на основу овако спроведеног доказног поступка утврдио следеће чињенично стање:

Тужилац Илија Девећ је у јулу 2004. године на аукцијској продаји купио субјект приватизације транспортно предузеће „Војводина“ у Новом Саду. Куповином субјекта приватизације постао је његов већински власник и организује га као акционарско друштво АТП „Војводина“ Нови Сад. Седиште субјекта приватизације је на адреси Пут новосадског партизанског одреда 1а, оивичен Сентандрејским путем и Кисачком улицом, на парцелама број 3351 и 3352/1, површине преко 6 ха, на којима је уписано право коришћења у корист субјекта приватизације.

Наиме, Агенција за приватизацију са седиштем у Београду и Илија Девећ из Београда, као купац, закључили су Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције у Београду дана 30.07.2004. године, у којем је наведено да у складу са одредбама Закона о приватизацији („Службени Гласник РС”, бр 38/2001, 18/2003), Уредбе о продаји капитала и имовине јавном аукцијом („Службени Гласник РС”, бр. 45/01, 45/02, 19/03) Агенција за приватизацију, продаје 70% друштвеног капитала субјекта приватизације Друштвено аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА”, НОВИ САД, на аукцији која се одржава дана 27.07.2004. године у 11:00 часова. До 30% од укупног износа друштвеног капитала, Субјекта се преноси на запослене без накнаде. Преостали износ друштвеног капитала Субјекта, који није продат Купцу нити пренет на запослене, преноси се Акцијском фонду.

У тачки 1 Уговора је наведено да Агенција продаје Купцу друштвени капитал субјекта, са свим правима и обавезама, сходно закону и одредбама овог уговора. Друштвени капитал субјекта који се нуди на продају, у складу са законом, процењен је на 264.822.000,00 дин. Купац купује друштвени капитал субјекта, по укупној

купопродајној цени у износу од 290.000.000,00 дин односно у износу од 3.975.603,50 евра, рачунато према званичном средњем курсу НБС, важећем на дан закључења Уговора 30.07.2004. Купац исплаћује укупну купопродајну цену у шест, једнаких годишњих рата на дан који одговара дану закључења Уговора, у динарској противвредности евра, према званичном средњем курсу НБС, на дан плаћања. Прва рата се умањује за износ уплаћеног депозита. Уколико је прва рата већа од уплаћеног депозита, Купац је у обавези да, у року уговореном за плаћање прве рате, уплати разлику до пуног износа прве рате. Уколико је депозит већи од износа прве рате, преостали износ (износ укупне цене умањен за депозит) се дели на пет једнаких, годишњих рата. Годишња рата (друга, трећа, четврта, пета и шеста) износи 662.600,58 евра.

У тачки 2 Уговора се наводи да Закључењем овог уговора, који има снагу оснивачког акта субјекта, купац стиче право на управљање, учешће у добити и право на део ликвидационе масе, сразмерно висини купљеног капитала. Право слободног располагања над купљеним капиталом купац стиче сходно одредбама члана 4006 Закона о предузећима и одредбама уговора а сразмерно отплаћеној вредности купопродајне цене. Уговор се сматра закљученим моментом потписивања Уговора и од стране Агенције. Трошкове судске овере овог уговора плаћа Купац.

У тачки 3 уговорне стране су уговориле да је у року од осам дана, од дана одржавања аукције, неопходно предузети следеће радње: Купац уплаћује на рачун Агенције, број 840-871621-94, позив на број 270704 - 1152, прву рату која износи 1/6 купопродајне цене; Купац и Агенција закључују уговор о залози акција (потврде о акцијама) на основу кога Купац предаје Агенцији потврду о акцијама, коју Агенција чува до отплате купопродајне цене. По испуњењу услова из става 3.1, у року од 21 дана од дана закључења овог Уговора, одржава се скупштина (рок између заказивања и одржавања скупштине не може бити краћи од 8 дана) ради доношења Статута (прилог 1) и постављања управе Субјекта. Ако је износ који се односи на обавезу инвестирања већи од 3.000.000 динара, купац је дужан да Агенцији, у року од 30 дана од дана закључења овог уговора, преда банкарску гаранцију (прилог 3), безусловну, неопозиву, плативу на први позив Агенције. Купац доставља Агенцији писмени доказ о испуњености претходно наведених услова. Агенција и Купац потписују изјаву о датуму испуњености услова.

У тачки 4 Уговора је наведено да се након потписивања изјаве о датуму испуњености услова, Купац обавезује да предузме све потребне активности како би се у Регистру надлежног органа евидентирала настала промена, сходно одлукама скупштине из става 3.2.

У тачки 5 Уговора се наводи да Купац изјављује и гарантује Агенцији да су следеће изјаве тачне: Купац гарантује да није повезан са члановима Комисије за аукцију, односно да нема било какве неизмирене обавезе према субјекту. Купац потврђује да му је омогућено да изврши испитивања и провере Субјекта, његове имовине и финансијског пословања те да се у потпуности ослања на извршена сопствена испитивања и провере приликом куповине акција. Купац је сагласан са следећим обавезама према Агенцији: да инвестира у Субјект, у року од 12 месеци, од дана закључења уговора, у укупном износу од 74.207.000 дин. Инвестирање мора бити извршено у основна средства. Уколико је износ инвестирања већи од 1.000.000,00 ЕВРА, рок инвестирања може бити дужи од 12 месеци о чему Купац са Агенцијом за

приватизацију закључује анекс уз овај уговор којим прецизира динамику инвестиционог улагања; да уколико је добит остварена, утврди дивиденду за сваку од 2 године након дана закључења уговора, у износу од најмање 10 процената од добити субјекта, после намиривања пореза и законских резерви; да у року од 15 месеци, од дана закључења уговора, достави Агенцији потврду овлашћеног ревизора која доказује да је Купац поступао у складу са тачком 5.2.1, са наведеним тачним износом и врстом улога. Агенција има право да изврши преглед књига и документације субјекта како би се уверила да је Купац поступао у складу са обавезама утврђеним тачком 5.2.

Купац се обавезује да Агенцији, на њен захтев и у било које време, омогуће приступ пословним књигама и документацији с тим што се Агенција обавезује да најави намеравану проверу најмање 3 дана унапред. По испуњењу обавезе инвестирања, утврђене тачком 5.2.1. банкарска гаранција за инвестирање враћа се банци гаранту; да у случају инвестирања у износу већем од 1.000.000,00 ЕВРА достави Агенцији потврду овлашћеног ревизора која доказује да је Купац извршио своју обавезу, у складу са Анексом из тачке 5.2.1, у року од 30 месеци, од дана закључења уговора. По испуњењу обавезе инвестирања, утврђене тачком 5.2.1, банкарска гаранција за инвестирање враћа се банци гаранту;

Даље обавезе Купца су: Купац се обавезује да неће извршити ни дозволити спровођење следећих радњи, без претходног писменог одобрења од стране Агенције: неће продати, пренети или на било који други начин отуђити акције у периоду од 2 године, од дана закључења уговора; да ће, у периоду од пет година, од дана закључења уговора, обезбедити континуитет пословања предузећа у основној делатности а за коју је предузеће било регистровано на дан одржавања аукције. Купац неће продати, пренети или на неки други начин отуђити било која од основних средстава субјекта, у једној или у више трансакција годишње, у износу већем од 10% од укупне вредности средстава субјекта, приказане у последњем билансу стања, све до исплате купопродајне цене у целости, односно у периоду од годину дана од дана закључења уговора, онда када купац исплати купопродајну цену у периоду од годину дана од дана одржавања аукције.

У тачки 6 Уговора се констатује да се Купац капитала пре дана одржавања аукције упознао са чињеницом да се у саставу имовине Субјекта налази и национализована имовина и сагласан је са обавезом да национализовану имовину врати ранијим власницима, односно њиховим наследницима, сходно одредбама закона о враћању одузете имовине и обештећењу за одузету имовину. Под национализованом имовином, у смислу одредби овог уговора, подразумева се имовина одузета од физичких и правних лица применом прописа о одузимању имовине на територији Републике Србије, а која је одређена посебним прописом којим се уређују питања везана за враћање имовине. Купац ће вратити национализовану имовину у натуралном облику у случајевима предвиђеним законом. Обим и врста права ранијих власника национализоване имовине цениће се према одредбама закона који регулише ту област, а према чињеничном стању постојећем на дан одржавања аукције. Купац се обавезује да неће до доношења закона, предузимати правне и фактичне радње којима би осујетио повраћај национализоване имовине ранијим власницима. Уколико купац поступи супротно својој обавези из претходне тачке уговора и у периоду од дана потписивања уговора до дана ступања на снагу закона, изгради или започне са градњом на неизграђеном грађевинском земљишту, биће у обавези да ранијим власницима врати

грађевинско земљиште са изграђеним објектима, с тим што купац има право да од ранијих власника потражује новчани износ у висини изграђених објеката.

У тачки 7 је уговорено да Агенција има право да раскине овај уговор уз писмено обавештење купцу, уколико купац: не достави Агенцији гаранцију за инвестиционо улагање у складу са ставом 3.3 уговора; не гласа на основу својих акција у корист одлука на скупштини, сходно ставу 3.2 уговора; не потпише са Агенцијом уговор о залози сходно тачки 3.1.2 уговора; уколико не плати било коју од доспелих рата а не одазове се на захтев Агенције да у року од 8 дана, од дана пријема обавештења, уплати све преостале рате; не обезбеди континуитет пословања у складу са тачком 5.3.2.

У случају раскида уговора купац губи право на враћање депозита, право на враћање уплаћеног дела куповне цене и сва права и потраживања по основу овог уговора.

У тачки 8 Уговора се констатује да до дана потписивања изјаве о датуму испуњености услова, Купац се обавезује да држи у тајности све информације и документацију коју је примио од Агенције или субјекта (изузев оних информација које су већ јавно доступне); Купац прихвата обавезу да никоме не открива информације и документацију (осим запосленима, односно заступницима и представницима којима су оне потребе ради израде програма која се односи на трансакцију). Ако дође до раскида уговора или се уговор прогласи ништавим, Купац се обавезује да врати Агенцији сву документацију (и све копије) које садрже податке који се односе на уговор или поступак аукције. Даље, се наводи да Уговор са анексом и прилозима (који чине његов саставни део) и документација која се односи на поступак аукције и која је потписана од стране Купца, сачињава целокупан уговор који се односи на ову трансакцију и само су они обавезујући за уговорне стране. Овај уговор се може изменити само у писаној форми. Уколико су поједине одредбе уговора или његових прилога неважеће, односно ако постану неостварљиве, то неће имати утицаја на остале његове одредбе. Уговорне стране су сагласне да неважеће или неостварљиве одредбе замене другим које су по свом резултату правно или економски најближе неважећим или неостварљивим одредбама. Овај уговор представља основ за вршење права од стране уговарача, њихових правних следбеника и лица којима су уступљена права, у складу са овим уговором. Уговорне стране се обавезују да предузму или утичу на преузимање свих радњи чије предузимање је неопходно за извршење уговора и прибављање сагласности, неопходних за испуњење циљева овог Уговора. Одррицање било које уговорне стране од својих права, која произилазе из повреде било које одредбе овог уговора, неће имати дејства нити ће бити тумачено као одрицање од права на позивање на друге одредбе овог уговора. Продужетак рока за испуњење било које обавезе или предузимање било које радње, предвиђене овим уговором, неће се сматрати као продужетак рока за испуњење других обавеза или предузимање других радњи, утврђених уговором. Осим у случајевима предвиђених овим уговором или законом, свака од уговорних страна сноси своје трошкове који се односе на трансакцију утврђену овим уговором, укључујући, између осталог, хонораре и накнаде за издатке својих правних и финансијских саветника. Сва обавештења, захтеви и други облици комуникације из овог уговора доносе се у писаном облику, препорученим писмом или курирском поштом, на адресе уговорних страна које су наведене на почетку овог уговора (или на неку другу адресу о којој су уговорне стране обавестиле једна другу, у складу са овим ставом).

У тачки 9 се наводи да ће све евентуалне спорове у вези са овим уговором уговорне стране покушати да реше мирним путем. Покушај споразумевања сматраће се неуспелим чим једна уговорна страна о томе обавести другу уговорну страну. У случају спора, утврђује се надлежност Трговинског суда у Београду.

У тачки 10 је констатовано да је Уговор закључен у шест истоветних примерака од којих се један предаје Купцу, четири примерка Агенцији и један примерак Министарству надлежном за послове финансија, те да сваки примерак има једнако правно дејство и пуноважност.

У тачки 11 је констатовано да су саставни део уговора следећи његови прилози: Социјални програм – анекс 1; нацрт статута – прилог 1; Уговор о залози акција – прилог 2 и Гаранција за добро извршење посла – прилог 3.

Уговор су потписале обе уговорне стране, те је исти оверен код Првог Општинског суда у Београду дана 30.07.2004. године.

Илија Девећ, као купац и Агенција за приватизацију Републике Србије, као Агенција, сагласно одредбама става 5.2.1 Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције друштвеног аутотранспортног предузећа “Војводина” закљученог дана 30.07.2004. године, овереног дана 30.07.2004. године пред Првим Општинским судом у Београду под бр. П/2 Ов. бр. 2648/04, закључили су дана 05.08.2004. године Уговор о инвестиционом улагању, којим се у чл. 1 купац обавезао да инвестира у друштвено аутотранспортно предузеће “Војводина” Нови Сад, у року од 24 месеца од закључења купопродајног уговора у укупном износу од 74.207.000,00 динара. Инвестирање мора бити извршено у основна средства. Купац је у обавези да износ од 37.103.500,00 динара инвестира у року од 12 месеци од дана закључења купопродајног уговора. Преосталих 37.103.500,00 динара купац је у обавези да инвестира у субјект приватизације у року од 24 месеца од дана закључења купопродајног уговора.

У чл. 2 Уговора је наведено да се Купац обавезује да као средство обезбеђења обавезе инвестирања у предузеће у укупном износу од 74.207.000,00 динара, достави Агенцији безусловну банкарску гаранцију исплативу на први позив, која има облик предвиђен у прилогу 3 Уговора о продаји друштвеног капитала, методом јавне аукције, издату у корист Агенције и вучену на банку за коју Агенција да сагласност у износу од 37.103.500,00 динара, са роком важења гаранције од 16 месеци, почев од дана закључења купопродајног уговора. Купац је обавезан да петнаест дана пре истека банкарске гаранције из става 1 овог члана достави Агенцији нову банкарску гаранцију издату под истим условима у износу од 37.103.500,00 динара која ће важити 16 месеци, почев од момента престанка важности претходне. Ако купац у поменутом року не достави банкарску гаранцију која покрива период од 16 наредних месеци, претходна гаранција ће бити наплаћена од стране Агенције. Прецизирани нацрт прилога 3 купопродајног уговора чини саставни део овог уговора.

У чл. 3 Уговора је наведено да ће Купац Агенцији доставити потврду (извештај) припремљену од стране овлашћеног ревизора која доказује да је извршио своју обавезу инвестирања у складу са ставом 5.2.1. и 5.2.4. купопродајног уговора и у складу са одредбама овог уговора. По испуњењу обавезе инвестирања утврђене ставом 5.2.1. купопродајног уговора, банкарска гаранција за инвестирање враћа се банци гарантору.

У чл. 4 је наведено да овај уговор чини саставни део Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције друштвеног аутотранспортног предузећа "Војводина" из Новог Сада.

У члану 5 је констатовано да су уговорне стране сагласне да је за све евентуалне спорове који проишају из овог уговора надлежан Трговински суд у Београду.

Уговор су потписале обе уговорне стране.

Потом, Илија Девих, као директор АТП „Војводина“ ад Нови Сад, упућује градоначелнику Града Новог Сада Маји Гојковић, писмо о намерама, писано 01.02.2005. године. У том писму обавештава Градоначелника да је предузеће сачинило план да се на парцелама 3351 и 3352/1 изгради: аутобуска станица за међумесни, међурепублички и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда; бензинска станица (не само за потребе аутобуса предузећа, него отвореног типа и за трећа лица); адекватан паркинг простор, за аутобусе предузећа, за све аутобусе којима би се обављао саобраћај на целокупној аутобуској станици, за путничка возила, корисника и посетилаца аутобуске станице, као и за такси возила (чиме би се отклониле врло честе ситуације да се, у недостатку паркинг простора користе зелене површине и друге јавне површине у граду који немају ту намену); управна зграда, у којој би биле смештене стручне службе предузећа; савремени технички преглед и перионица са најсавременијом опремом; хотел, за потребе туриста, путника и свих осталих корисника аутобуске станице. Такође, у писму се наводи да како је већински власник, на име АТП „Војводина“, добио генерално заступство за возила „Сетра“ и „Мерцедес“ за Србију и Црну Гору и постао овлашћени сервисер планира се и изградња продајног центра и сервиса, у којима би се вршила продаја возила ових произвођача, као и сервис за сервисирање возила предузећа и возила трећих лица, а у складу са високим квалитетом и стандардима ових реномираних фирми. На крају писма, се наводи да с обзиром на то да се ради о великим и значајним инвестицијама, не само за предузеће, него и за Град Нови Сад и целу Покрајину, очекује успоставу сарадње, како би заједно реализовали ове планове.

По упознавању са садржином писма о намерама и идејним пројектом градоначелник и Градско веће Новог Сада, већ 10.02.2005. године, доносе закључке. Градоначелник Закључком задужује ЈП Завод за изградњу Града, да у име Града координира послове из надлежности Завода, а ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, све у складу са писмом о намерама АТП „Војводина“, као и да обезбеди израду саобраћајне студије, које ће показати оправданост локације комплекса АТП „Војводина“, на парцелама број 3351 и 3352/1 К.о. Нови Сад 1, са становишта постојећих и нових саобраћајних коридора за јавни саобраћај. Истим Закључком је дата сагласност ЈП Урбанизам „Завод за урбанизам“, Нови Сад, да на захтев АТП „Војводина“ у Новом Саду, изгради технолошки пројекат аутобазе и аутостанице АТП „Војводина“ у Новом Саду, као и урбанистичку документацију потребну за реализацију овог пројекта.

Полазећи од потребе да се уреде поједина питања у вези обезбеђивања услова за коришћење нове међумесне аутобуске станице у Граду Новом Саду, а у складу са решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године („Службени лист Града Новог Сада“ бр. 24/2000, 12/03 и 10/06), ГРАД НОВИ САД, кога је заступала Градоначелник Маја Гојковић и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД НОВИ

САД, кога је заступао Илија Девећ, директор, закључили су Уговор број П-020-2/2006-770 дана 08.05.2006. године, у којем је у тачки 1 у ставу првом наведено да овим уговором уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП “Војводина” на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године, те у ставу 2 да обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са генералним планом.

У тачки 2 истог Уговора наведено је да су Уговорне стране сагласне да АТП “Војводина” гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне “Север 2” на парцели 3351 К.о. Нови Сад 1, на земљишту чији је корисник, што је утврђено увидом у лист непокретности Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Нови Сад.

У тачки 3 ст. 1 се наводи да се АТП “Војводина” обавезује да на локацији из тачке 2 овог уговора нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП “Војводине”, које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10. фебруара 2005. године, а у ставу 2 АТП “Војводина” се обавезује да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре.

У тачки 4 Уговора АТП “Војводина” се обавезује да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под истим условима.

У тачки 5 Уговора Град Нови Сад се обавезује да након што АТП “Војводина” добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоа путника, коју припреми ЈП “Урбанизам” Завод за урбанизам Нови Сад.

У тачки 6 је наведено да се овај уговор закључује на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом, уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране, те су уговорне стране сагласне да отказни рок износи шест месеци у случају једностраног отказа пре прибављања употребне дозволе, а да у случају једностраног отказа после прибављања употребне дозволе отказни рок износи годину дана.

У тачки 7 Уговорне стране су се сагласиле да евентуалне спорове решавају на миран начин, путем заједничке комисије арбитражног карактера, а у случају немогућности мирног решења спора, у року од 15 дана од дана отпочињања преговора, уговорне стране могу покренути спор пред стварно надлежним судом у Новом Саду.

У тачки 9 је наведено да је Уговор закључен када га потпишу овлашћена лица обе уговорне стране.

Уговор су потписале обе уговорне стране и то за Град Нови Сад, Градоначелник Маја Гојковић, а за АТП „ВОЈВОДИНА“ Илија Девић, директор.

Градоначелник Маја Гојковић у допису од 20.07.2005. године, сачињеном поводом прихватања писма о намерама ад АТП „ВОЈВОДИНА“ са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај закључује: да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцели број 3351 и 3352/1 КО Нови Сад 1 представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера; да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и ауто станице на означеним парцелама од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице; да је измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад инвестиција трајног карактера од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера.

ЛП „Урбанизам“ Завод за урбанизам се у допису од 26.01.2011. године изјаснио да увидом у Генерални план Града Новог Сада до 2021. године („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 24/2000, 18/2003, 12/2003 и 10/2006) и то у основни текст плана и графичке приказе из 2000. године и његове измене и допуне закључно са 2006. годином, а што је важило на дан 8. маја 2006. године, утврђено је да су у Новом Саду планиране две локације међумесне аутобуске станице и то једна код железничке станице и друга на парцели бр. 3351 КО Нови Сад 1 у радној зони „Север 1“. Од доношења Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године („Службени лист Града Новог Сада“ бр. 10/2006) до данас ништа није мењано у погледу броја и локација међумесних аутобуских станица. Због више измена и допуна Генералног плана од 2000. до 2006. године и његовог лакшег спровођења, Комисија за прописе Скупштине Града Новог Сада утврдила је пречишћен текст Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године у коме су приказане обе локације међумесне аутобуске станице. Према графичким приказима са обележеним локацијама међумесних аутобуских станица се јасно види да је 2000. године била планирана једна локација код железничке станице, да је изменама и допунама 2006. планирана још једна у радној зони „Север 1“ и да су у пречишћеном плану намене површине 2009. године приказане обе.

Скупштина Града Новог Сада је на 17-ој седници одржаној 03. марта 2006. године донела одлуку о изменама генералног плана Града Новог Сада, важећег до 2012. године и изменила генерални план са важношћу до 2021. године, а одлука о његовој измени објављена је у „Сл. листу Града Новог Сада“, број 10 од 14.04.2006. године. Одлука је донета под насловом: „Локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала у коме је и текст: „Да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 КО Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице.“

У „Сл. листу Града Новог Сада“, број 39 од 25.10.2006. године, објављен је генерални план Града до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај — јавни превоз је само предвиђено измештање терминала на рибљој пијаци на локацији код железничке станице.

Град Нови Сад, Градска управа за урбанизам и стамбене послове је донела 28.02.2007. године решење, које је постало правноснажно дана 28.02.2007. године, којим се издаје употребна дозвола за прву фазу комплекса Ауто-транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат П+1) са двонаменским склоништем и перонима са надстрешницом, паркинг простором за аутобусе и путничке аутомобиле у Новом Саду, на углу Сентаandreјског пута и Пута новосадског партизанског одреда, на парцели број 3351 КО Нови Сад I, чији је инвеститор „Војводина” АД из Новог Сада. Министарство за капиталне инвестиције је решењем од 23.01.2007. године, утврдило да аутобуска станица која се налази у Новом Саду на поменутој локацији испуњава услове за рад аутобуске станице прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и Правилником о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

Градска управа за саобраћај и путеве Нови Сад је бројним решењима донетим у току 2007. године одредила да је за међумесни и међународни саобраћај почетно и крајње стајалиште нова аутобуска станица, одређујући и таксе за десет такси места на новој аутобуској станици, дајући и сагласност за измену дела градског саобраћаја према режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду, одређивањем постављања саобраћајне сигнализације, одредивши да се стара аутобуска станица на Бул. Јаше Томића број 6, одређује за аутобуске терминале искључиво за приградски превоз путника.

Градска управа за инспекцијске послове је под бројем XIV-347-1/07-79 дана 26.06.2007. године донела Закључак о дозволи извршења којим је утврђена извршност решења од 18.06.2007. године са даном 23.06.2007. године, па је ЈГСП-у наложено да поступи по решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуску станицу у Новом Саду на Булевару Јаше Томића број 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника, а уколико ЈГСП не поступи по датом налогу извршење ће се спровести принудним путем, тако што ће ЈП „Завод за изградњу града“ саобраћајном сигнализацијом регулисати забрану саобраћаја за аутобусе међумесног превоза ка улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду, на Булевару Јаше Томића број 6. Градска управа за саобраћај и путеве је под бројем IV-34-2090/2007 дана 26.06.2007. године донела решење о постављању саобраћајне сигнализације. Овим решењем одређено је постављање саобраћајне сигнализације у складу са Закључком од 26.06.2007. године, путем ЈП „Завод за изграду града“ из Новог Сада.

АТП “Војводина” је започело са обављањем делатности пружања станичних услуга. Притом, започета делатност није испунила очекиване резултате из закљученог уговора, јер се међумесни превоз, као и међуградски и даље обављао са поласцима и доласцима и преко старе аутобуске станице.

По закључењу предметног уговора и добијања употребне дозволе за тужиочеву аутобуску станицу настале су озбиљне спорности. Уговорницама је постала спорна воља, циљ и намера закљученог уговора, па следом тога и уговором преузете обавезе. АТП “Војводина” и овде тужилац Илија Девих, устрајавају у тврдњи да је воља уговорника, следом тога и циљ закључења уговора био да се по добијању употребне дозволе измести аутобуска станица на Бул. Јаше Томића 6 и да се целокупни међумесни и међуградски саобраћај, доласци и одласци врше искључиво са тужиочеве аутобуске

станице. На томе устрајавају на основу уговорених обавеза и радњи предузетих у циљу привођења реализације уговора. Наступиле су сметње за реализацију уговора којим се промовишу искључиво интереси тужиоца и његове аутобуске станице и тужени почиње тиху опструкцију извршења уговорне обавезе. Обавезе, измештања целокупног међумесног и међународног саобраћаја са аутобуске станице корисника ЈГСП на Бул. Јаше Томића бр. 6, на новоизграђену тужиочеву аутобуску станицу. Мере предузете путем надлежних служби туженог нису уродиле плодом. Дотадашња и садашња аутобуска станица није престала са пружањем поменутих станичних услуга, а нова аутобуска станица није заживела због тога у очекиваном смислу. Тужени неизвршавање уговора покушава да одбрани ставом да намера уговорника није била постојећа аутобуска станица МАС престане са пружањем поменутих станичних услуга и да ту делатност у целости преузме тужиочева аутобуска станица.

Према Потврди овлашћеног ревизора од 20.07.2006. године Илија Девећ, је као купац, до дана издавања потврде тј. дана 20.07.2006. године, извршио обавезно инвестирање у укупном износу од 75.383.190,00 динара од чега: 1) по претходној потврди ревизора од 17.10.2004. године износ од 50.887.000,00 динара и 2) по овој потврди ревизора 24.496.190,00 динара. На тај начин је Илија Девећ, као купац у потпуности испунио обавезу по основу обавезног инвестирања у основна средства која је утврђена тачком 5.2.1 Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције који је потписан 30.07.2004. године од стране Агенције за приватизацију са седиштем у Београду, као продавца и Илије Девећа, као купца, који је оверен у Првом Општинском суду у Београду, Ов. бр. 2648/2004 од 30.07.2004. године.

Наиме, Уговором о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције у Београду од 30.07.2004. године, који је закључен између Агенције за приватизацију са седиштем у Београду и Девећ Илије из Београда, као купца, Купац, је преузео обавезу уплате купопродајне цене у шест, једнаких годишњих рата, које доспевају на дан који одговара дану закључења Уговора, у динарској противвредности евра, према званичном средњем курсу НБС, на дан уплате. Увидом у документацију Агенција за приватизацију је утврдила да је Купац закључно са 15.01.2008. године, на име купопродајне цене за субјекат приватизације АТП „Војводина“ Нови Сад, уплатио прву, другу, трећу и четврту рату купопродајне цене, а такође је утврђено да Купац није извршио обавезу уплате пете рате купопродајне цене у износу од 663.341,05 евра, која је према Уговору доспела за наплату 30.07.2008. године. По том основу Агенција је Купцу оставила три накнадна рока, у складу са чланом 41 а Закона о приватизацији, по којима Купац није поступио.

Надаље, предметним Уговором Купац се обавезао да ће у периоду од пет година од дана закључења Уговора обезбедити континуитет пословања предузећа у основној делатности за коју је предузеће било регистровано на дан одржавања аукције. Такође, увидом у документацију достављену у поступку контроле извршења уговорне обавезе, утврђено је да су пословни приходи остварени у 2008. години мањи за 70% у односу на приходе у 2007. години, као и да је на дан 30.11.2008. године исказан пословни губитак у износу од 112.612.421,44 динара. Имајући у виду однос укупних обавеза и вредности како обртне, тако и сталне имовине, констатовано је да је привредно друштво несолвентно и презадужено. Наиме, укупне обавезе на дан 30.11.2008. године износе 2.308.841.515,65 динара, што је, имајући у виду вредност обртне (278.247.289,55 динара) и вредност сталне имовине на исти дан (1.979.548.022,40 динара), показатељ високог степена задужености и несолвентности привредног друштва. Према подацима

Центра за бонитет Народне Банке Србије на дан 16.12.2008. године, пословни рачун Субјекта приватизације био је у блокади у износу од 798.444.888,76 динара. Због утврђеног непоштовања ове уговорне обавезе Агенција је Купцу оставила два накнадна рока, у складу са чл. 41 а Закона о приватизацији, по којима Купац није поступио. Такође, купац се обавезао да ће извршавати све обавезе из Социјалног програма, односно обавезе према запосленима у Субјекту приватизације. Према документацији утврђено је да Купац није испунио обавезе из Социјалног програма, у делу који се односи на исплату доспелих зарада и припадајућих пореза и доприноса. Наиме, према документацији достављеној, 16.12.2008. године, утврђено је да се касни у исплати 15 зарада запосленима, односно да је последња зарада исплаћена за август 2007. године, као и да Субјект имао неизмирене обавезе по основу зарада и накнаде зарада, у износу од 167.448.332,50 динара. С обзиром на то да Купац није доставио доказе о поштовању наведене уговорне обавезе, Агенција је Купцу оставила 11 накнадних рокова, у складу са чл. 41 а Закона о приватизацији, по којима Купац није поступио.

Имајући у виду да Купац није извршио наведене уговорне обавезе, у складу са Уговором, као и да није поступио у складу са остављеним накнадним роковима, Агенција за приватизацију Одлуком од 23.12.2008. године, констатовала је да се Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације АТП „Војводина“ ад Нови Сад, сматра раскинутим због неиспуњења, истеком накнадно остављеног рока, у складу са чл. 41 а став 1 тачка 1), 4) и 6) Закона о приватизацији („Сл. гласник РС“ број 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07). Агенција за приватизацију је донела Одлуку о преносу капитала АТП „Војводина“ из Новог Сада Акцијском фонду заведену под број 10-32/09-1331/02 дана 12.01.2009. године, којом је Агенција за приватизацију пренела Акцијском фонду капитал АТП „Војводина“ у износу од 70% друштвеног капитала предузећа.

АТП „Војводина“ ад Нови Сад, је као тужилац, поднео тужбу Трговинском суду у Новом Саду, против тужених 1. реда Републике Србије, туженог 2. реда Града Новог Сада и туженог 3. реда ЈГСП Нови Сад, ради накнаде штете, због неизвршавања уговорних обавеза по основу Уговора број П-020-2/2006/770 који је закључен између АТП „Војводина“ ад Нови Сад и Града Новог Сада, а у којој парници је Илија Девић, овде тужилац, учествовао као умешач на страни тужиоца АПВ „Војводина“ ад Нови Сад. Трговински суд у Новом Саду је дана 22.04.2009. године донео пресуду под посл. бр. III П-220/2009 којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим тражи да се обавезу тужени 1. 2. и 3. реда да му солидарно исплате 388.858.845,83 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2007. године до исплате, са трошковима поступка у износу од 534.000,00 динара (став 1 изреке); обавезан је тужилац да на име парничних трошкова исплати туженом 1. реда износ од 242.500,00 динара, туженом 2. реда 371.500,00 динара и туженом 3. реда 275.500,00 динара, све у року од 8 дана под претњом извршења (став 2, 3 и 4 изреке пресуде).

Одлучујући о жалбама тужиоца и умешача изјављеним против наведене пресуде Трговинског суда у Новом Саду, Привредни апелациони суд је дана 09.12.2010. године донео пресуду посл. бр. 2Пж 2664/10 којом је одбио жалбе тужиоца и умешача у односу на првотуженог и трећетуженог, па је пресуда Трговинског суда у Новом Саду П-220/09 од 22.04.2009. године потврђена у ставу првом изреке (одбијање тужбеног захтева у односу на првотуженог и трећетуженог), као и у ставу два и четири изреке, док је укинуо исту пресуду у делу става 1, у коме је тужбени захтев за наплату износа од 388.858.845,83 динара с каматом и трошковима одбијен у односу на друготуженог, као

и у ставу три изреке и предмет је у овом делу враћен првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Потом, Привредни суд у Новом Саду је дана 06.04.2012. године донео пресуду посл. бр. ЗП-4597/2010 којом је обавезан тужени Град Нови Сад, да тужиоцу АТП „Војводина“ ад Нови Сад, исплати главни дуг од 1.333.914.000,00 са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења (став 1 изреке), обавезан је тужени да умешачу Девих Илији исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана под претњом извршења (став 2 изреке); Одбачена је тужба тужиоца у делу којим тражи да се тужени обавеже да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате (став 3 изреке); тужба тужиоца је повучена за главни дуг од: 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате (став 4 изреке); одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате (став 5 изреке) и одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 936.000,00 динара (став 6 изреке пресуде). Решењем Привредног суда у Новом Саду П-4597/2010 од 10.05.2012. године, исправљена је пресуда тог суда П бр. 4597/2010 од 06.04.2012. године у првом реду става изреке тако што је после износа од 1.333.914.000,00 динара, додата реч: „динара“.

Одлучујући о жалбама тужиоца, туженог и умешача на страни тужиоца, изјављеним против наведене пресуде Привредног суда у Новом Саду, Привредни апелациони суд је дана 31.01.2013. године донео пресуду посл. бр. 2Пж-6028/12 којом је одбијена жалба туженог и потврђена је пресуда Привредног суда у Новом Саду ЗП 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљена решењем од 10.05.2012. године, у ставу првом и другом изреке; одбијена је жалба тужиоца и потврђена је иста пресуда у ставу три изреке; одбијена је жалба умешача на страни тужиоца и потврђена је иста пресуда у ставу три, четири и шест изреке, те је обавезан тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 6028/12 од 31.01.2013. године и захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Гт-І-бр. 235/13 од 14.03.2013. године, подигнутом против пресуде Привредног апелационог суда Пж-бр. 6028/12 од 31.01.2013. у делу изреке под I и IV, у седници већа одржаној 09.05.2013. године Врховни касациони суд је донео пресуду Прев 58/2013, Пзз 1/2013, којом је делимично усвојио ревизију туженог Град Нови Сад и преиначио пресуду Привредног суда у Новом Саду П-4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П бр. 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда Пж. бр. 6028/12 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара, са каматом по стопи из Закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је

тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара и пресуђује: одбија се као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи Закона, почев од 20.12.2011. године, па до исплате; свака странка сноси своје трошкове поступка, док се у осталом делу ревизија туженог одбија као неоснована. Истом пресудом одбијен је као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва, подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду П бр. 4597/10 од 06.04.2012. године исправљене решењем истог суда П бр. 4597/2010 од 10.05.2012. у ставу I и II изреке првостепене пресуде и пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр. 6028/12 од 31.01.2013. у ставу I и IV изреке.

Наиме, ревизијски суд је имајући у виду утврђено чињенично стање, закључио да је воља и намера уговорних страна била да се у целости измести дотадашњи међумесни и међународни саобраћај са аутобуске станице на Булевар Јаше Томића број 6 на новоизграђену тужиочеву аутобуску станицу. Полазећи од основних начела из Закона о облигационим односима која су морала бити поштована при закључењу уговора између парничних странака, ревизијски суд је утврдио да су закљученим уговором, уговорници уговорили монополски положај у корист тужиоца, уговарањем да ће се забранити (онемогућити) пружање станичних услуга аутобуској станици чији је корисник ЈГСП и омогућити тужиоцу да у целости преузме станичну делатност Јавног предузећа у међумесном и међународном саобраћају, обављајући је на новоизграђеној станици, као једино лице и монополиста. Ревизијски суд је истакао да је закључење уговора, са тим заједнички опредељеним циљем, противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, ништав у делу уговорне обавезе туженог. Наиме, ревизијски суд истиче да су недопуштен мотив и лоша намера, противно добрим обичајима, определили уговорнике да закључе предметни уговор и да нема сумње да су оба уговорника знала да постоји недопуштен мотив који је прикривен кроз формулацију измештања међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице ЈГСП на нову локацију, односно на аутобуску станицу тужиоца. Поред тога, ревизијски суд налази да је у односу на питање правног дејства закљученог уговора у односу на треће лице, конкретно ЈГСП, такво уговарање ништаво, јер налази да постоји законом прописани правни пут за измену делатности привредног друштва, па и јавног предузећа које је основала локална самоуправа односно тужени и да се измена аката на основу кога је регистрована делатност јавног предузећа, врши на начин прописан тим актом, статутом и одлуком о томе, коју доноси надлежни орган управљања, а то у сваком случају не може бити тужени као основач, нити се то може учинити уговором.

Ревизијски суд је закључио да су оба уговорника знала за ништавост уговора и да су била намерна за закључење таквог уговора у циљу омогућавања монополског положаја тужиоцу, па је даље, закључио да је предметни уговор ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и отпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају, те заступа став да последице неизвршења уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да снесу оба уговорника, што подразумева да постоји подељена одговорност за насталу штету у једнакој сразмери. Како су по оцени ревизијског суда, оба уговорника једнако несавесна, то код постојања обостране и једнаке несавесности за закључење ништаве уговорне обавезе туженог насталу штету не може трпети само несавестан уговорник

који ју је претрпео, тако да конкретне околности захтевају досуду половине основане и доказане штете.

Предмет спора био је захтев за исплату штете у виду измакле користи за период од 01.марта 2007. до 01. децембра 2011. године, те је ревизијски суд с обзиром на све околности везане за закључење уговора, одлучио да се тужиоцу као несавесном уговорнику досуди штета само у утуженом временском периоду, што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога, јер се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, када за то не постоји правни основ, те би свако друго решење било супротно околностима таквог ништавог уговарања. По оцени ревизијског суда, постоји само основ за досуду измакле добити због немогућности пословања аутобуске станице у висини од 615.600.000,00 динара, која висина је утврђена на основу остварене добити коју месечно остварује постојећа аутобуска станица МАС корисника ЈГСП, а с обзиром на изражен став да су оба уговорника на једнаке делове крива за насталу штету, то налази да досуђени износ треба умањити за половину, што износи 307.800,00 динара.

У односу на обавезивање туженог да тужиоцу плати преосталу утужену штету по основу очекиване добити од закупа и издавања рекламног простора, ревизијски суд је нашао да је оваква одлука нижестепених судова без ваљаног правног основа, јер сматра да за то нису испуњени услови. Наиме, ревизијски суд истиче да се у конкретном случају ради о оптимистичној нади која не може бити основ за досуду ових видова штете, а да се утужени добици нису могли реално очекивати, ни основано пројектовати. У односу на досуду штете тужиоцу у месечном износу од 5.062.000,00 динара, ревизијски суд налази да тужиоцу не припада право на ову штету, јер је параметар за досуду те штете само висина која је на име станичних услуга месечно остваривана на тадашњој и садашњој аутобуској станици.

Решењем Трговинског суда у Новом Саду број СТ 27/2008 од 15.12.2008. године покренут је поступак стечаја над АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. Нови Сад.

Стечајни управник АТП „Војводина“ у стечају је дана 29.06.2011. године поднео Привредном суду у Новом Саду, План реорганизације – измене и допуне. Главни елементи Плана од кога зависи ток стечајног поступка су под 1. Окончање спора са Градом у року од две године од доношења плана, са преваходним циљем да што пре о што потпуније повериоци намире своја потраживања. Решењем Привредног суда у Новом Саду посл. бр. 2Ст. 9/2010 од 31.08.2011. године утврђено је да је Измењен План реорганизације стечајног дужника АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад у стечају, поднет од стране стечајног управника дана 29.06.2011. године. Решењем Агенције за привредне регистре број БД 149807/2011 од 16.12.2011. године уписана је промена назива и то тако што је брисан назив Војводина у стечају, а уписан је следећи назив: АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, Пут новосадског партизанског одреда 1А.

Тужилац Илија Девих је био власник још две фирме и то *Mancoop d.o.o. Beograd* и *Mancoop agrar d.o.o. Beograd*, у којима је био оснивач са 100% удела, а над којима је отворен стечај.

Панонска банка а.д. Нови Сад, с једне стране и Девих Илија, као јемац, са друге стране су дана 09.11.2007. године закључили Уговор о јемству, у којем у чл. 1

констатују да су Панонска банка а.д. и Аутотранспортно предузеће Војводина ад Нови Сад, као корисник кредита, су дана 09.11.2007. закључили Уговор о кредиту број 1500041834 којим је Кориснику кредита одобрен кредит у износу од 84.000.000,00 динара са каматом, роком враћања и са свим другим обавезама, условима и трошковима одређеним у истом. У чл. 2 је констатовано да јемац јемчи Банци уредну отплату кредита, наменско коришћење кредита и извршење других уговорних обавеза Корисника кредита из Уговора о кредиту број 1500041834, с тим да јемство остаје на снази и у случају измене рока враћања кредита, повећања износа кредита или измене других уговорених услова кредитирања. У чл. 3 је наведено да ради обезбеђења извршења обавеза из претходног члана овог уговора, јемац се обавезује између осталог: да у року од 30 дана од дана закључења Уговора о јемству конституише вансудску хипотеку у корист Банке, путем заложне изјаве у складу са Законом о хипотеци на непокретностима чији је власник у потпуности и то: А) Кућа и двориште у селу пов. 07 а 30 м², на парцели бр. 290, гувно код куће површине 06 а 76 м² на парцели бр. 291 и врт код куће површине 16 а 44 м² на парцели бр. 292, зкњ. ул. бр. 2901 К.о. Крчедин и Б) кућа и двориште у селу пов. 10 а 61 м², на парцели бр. 253, гувно код куће у селу површине 11 а и 55 м² на парцели бр. 254, њива у селу површине 04 а и 06 м² на парцели бр. 252 и њива у селу површине 51 а и 91 м² на парцели бр. 255, зкњ ул. бр. 280 К.О. Крчедин. У чл. 4 је наведено да у случају неизмирења обавеза по Уговору о кредиту бр. 1500041834, јемац овлашћује Банку да наплату свих обавеза по Уговору о кредиту бр. 1500041834, може извршити продајом непокретности из чл. 3 овог Уговора.

Илија Девих је оверио Заложну изјаву дана 13.12.2007. године, код Петог Општинског суда у Београду, којом, као залогодавац на основу Уговора о јемству број 1500041834/1 од 09.11.2007. који је закључен између Панонске банке ад Нови Сад и Илије Девиха, неопозиво и безусловно изјављује да дозвољава заснивање извршне вансудске хипотеке у корист Повериоца, на непокретностима у његовом власништву: Кућа и двориште у селу пов. 07 а 30 м², на парцели бр. 290, гувно код куће површине 06 а 76 м² на парцели бр. 291 и врт код куће површине 16 а 44 м² на парцели бр. 292, зкњ. ул. бр. 2901 К.о. Крчедин и кућа и двориште у селу пов. 10 а 61 м², на парцели бр. 253, гувно код куће у селу површине 11 а и 55 м² на парцели бр. 254, њива у селу површине 04 а и 06 м² на парцели бр. 252 и њива у селу површине 51 а и 91 м² на парцели бр. 255, зкњ ул. бр. 280 К.О. Крчедин, укључујући све саставне делове наведене непокретности, природне плодове који нису одвојени од непокретности и сва повећања вредности непокретности до којих дође после заснивања хипотеке, ради обезбеђења наплате потраживања повериоца, по основу Уговора о краткорочном кредиту бр. 1500041834 од 09.11.2007. године у износу од 84.000.000,00 динара.

Општински суд у Инђији донео је дана 16.03.2009. године Решење којим је дозволио забележбу хипотекарне продаје некретнина Девих Илије и то: у ЗК. ул. бр. 280 К.о. Крчедин 1/1 дела парц. бр. 253 кућа и двориште у селу пов. 10 а 61 м²; 254 гувно код куће у селу од 11 а 55 м²; 252 њива у селу од 04 а 06 м² и 255 њива у селу од 51 а 91 м²; у ЗК ул. бр. 2901 К.о. Крчедин у 1/1 дела парцеле број: 290 кућа и двориште у селу од 07 а 30 м²; 291 гувно код куће од 06 а 76 м² и 292 врт код куће од 16 а и 44 м², по предлогу *Banca Intesa ad* Beograd, као правног следбеника Панонске банке ад Нови Сад, па је овлашћена *Banca Intesa ad* Beograd кад решење буде правноснажно али не пре истека рока од 30 дана од дана издавања решења да може као хипотекарни поверилац у своје име продати непокретности у складу са одредбама Закона о хипотеци.

Banca Intesa ad Beograd, као продавац, са једне стране и Пољопривредно газдинство Вјеран Стаменковић, као купац, са друге стране, су дана 30.03.2010. године, закључиле Уговор о купопродаји непокретности, у којем је најпре констатовано да Продавац у поступку вансудског намирења потраживања који је прописан одредбама чл. 29-41 Закона о хипотеци, продаје непокретности у власништву Привредног друштва за производњу и промет на велико и мало и увоз – извоз „*Mancoop*” доо Београд, а које су ближе наведене у чл. 1 овог уговора, односно некретнине уписане у ЗК ул. бр. 5413 К.о. Крчедин, ради намирења новчаног потраживања по основу Уговора о краткорочном кредиту бр. 1500041826 од 09.11.2007. године, закљученог са Аутотранспортним предузећем „Војводина“ ад Нови Сад – у стечају, ул. Пут новосадског партизанског одреда 1а; те да је у складу са чл. 31 Закона о хипотеци Општински суд у Инђији дана 16.03.2009. године, донео Решење Дн. бр. 371/09 на основу кога је у улошку бр. 5414 К.о. Крчедин спроведена забележба хипотекарне продаје у корист *Banca Intesa ad Beograd*, као хипотекарног повериоца на непокретностима у власништву Привредног друштва за производњу и промет на велико и мало увиз – извоз „*Mancoop*” доо Београд, а које су ближе наведене у чл. 1 овог Уговора. У чл. 2 уговора је наведено да купац купује предметне непокретности, по купопродајној цени у износу од 350.000 ЕУР, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. Уговор је оверен код Основног суда у Сремској Митровици, судска јединица Инђија 30.03.2010. године.

Илија Девих је, као поверилац, Трговинском суду у Новом Саду у предмету Ст. 27/2008 стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ „ВОЈВОДИНА“ А.Д. Нови Сад, поднео пријаву потраживања од 30.01.2009. године, по Уговору о јемству од 09.11.2007. године и то: 11.917.328,14 динара, у износу од 145.866,93 ЕУР у динарској противвредности; 8.442.780,72 динара, у износу од 103.338,81 ЕУР у динарској противвредности.

Тужилац Девих Илија је поднео тужбу дана 08.07.2009. године Привредном суду у Новом Саду, против туженог АТП ВОЈВОДИНА А.Д. У СТЕЧАЈУ Нови Сад, ради утврђивања основаности потраживања у висини од 20.360.108,86 динара са законском затезном каматом од 15.12.2008. године до исплате. Привредни суд у Новом Саду је дана 19.02.2010. године донео пресуду посл. бр. III П-947/2010 којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је основано потраживање тужиоца према туженом у износу од 20.360.108,86 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2008. године па до исплате и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 227.890,00 динара (став 1 изреке), те је обавезан тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 301.700,00 динара у року од 8 дана под претњом извршења (став 2 изреке).

Решавајући по жалби тужиоца на наведену пресуду Привредни апелациони суд је дана 21.09.2011. године донео Пресуду посл. бр. 1 Пж-8358/10 којом је одбијена жалба тужиоца, па је пресуда Привредног суда у Новом Саду П-947/2010 од 19.02.2010. године у ставу 1 изреке и у ставу 2 изреке у односу на износ од 175.700,00 динара потврђена, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу 2 изреке пресуде Привредног суда у Новом Саду П. 947/2010 од 19.02.2010. године за износ од 52.190,00 динара и одлучено је тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка за износ од 126.000,00 динара.

Привредни суд у Новом Саду је дана 13.04.2011. године донео пресуду посл. бр. 6П. 951/2010, а којом је утврдио потраживање тужиоца – противтуженог "MANCOOP AGRAR" ДОО Београд према туженом – противтужиоцу АТП ВОЈВОДИНА А.Д. У СТЕЧАЈУ Нови Сад у износу од 14.551.567,34 динара са законском затезном каматом

почев од 24.03.2008. године до исплате; одбијен је противтужбени захтев којим тужени - противтужилац тражи да се обавезе тужилац – противтужени да му исплати износ од 8.188.215,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.03.2008. године до исплате; одбијен је евентуални противтужбени захтев којим тужени – противтужилац тражи да му тужилац – противтужени исплати износ од 12.590.219,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.03.2008. године до исплате, па је обавезан тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом на име трошкова поступка исплати износ од 893.771,39 динара у року од 8 дана под претњом извршења.

Привредни апелациони суд је донео пресуду 1Пж 5091/14 дана 23.03.2016. године у парници тужиоца ЈГСП Нови Сад, против тужених ГРАД НОВИ САД и АТП „Војводина“ АД Нови Сад, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду 8 П-287/2013 од 26.03.2014. године, којом је преиначена пресуда Привредног суда у Новом Саду 8П-287/2013 од 26.03.2014. године у ставу првом и другом изреке и одлучено је да се усваја тужбени захтев тужиоца и утврђује да је одредба тач. 1 ст. 2 уговора од 08.05.2006. године, који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем П-020-2/2006-770 која гласи: „Обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаци, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом“ ништава и без правног дејства, те су обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате трошкове поступка у износу од 1.844.450,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом извршења.

Врховни касациони суд је, одлучујући о ревизији АТП „Војводина“ АД Нови Сад изјављеној против наведене пресуде Привредног апелационог суда, дана 18.01.2017. године донео Пресуду Прев 187/2016 којом је одбијена као неоснована ревизија друготуженог АТП „Војводина“ АД Нови Сад, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5091/14 од 23.03.2016. године.

Тужилац Девић Илија је према закљученим уговорима о јемству био јемац за кредите који су узети за потребе АТП "Војводина" Нови Сад и то:

а) по Решењу о извршењу Општинског суда у Инђији извршног повериоца Чачанска бана а.д. Чачак против извршног дужника Девић Илије ради намирења дуга у износу од 22.842,688,56 РСД Ив 180/09 од 23.04.2009. године, те се одређује извршење продајом непокретности извршног дужника катастарских парцела укњижено у зкњ уложак 1175 КО Нови Сланкамен;

б) према закљученом Уговору о јемству од 09.11.2007. године закључен између АТП Војводина а.д. Нови Сад (дужник) и Илије Девића (јемац), а уговорне стране сагласно констатују да је као обезбеђење обавезе дужника по Уговору о кредиту јемац гарантовао за дужника тако што је у корист повериоца "Панонска банка" ад засновао заложно право - хипотеку првог реда на непокретности власништво јемца и то: кућа и двориште у селу површине 7а и 30 м², гувно код куће површине 6а и 76м² и врт код куће површине 16а и 44 м², на парцели бр. 292 зкњ уложак 2901 к.о. Крчедин; кућа и двориште у селу површине 10а и 61 м², гувно код куће површине 11а и 55 м² и њива у селу површине 51а и 91 м², на парцели бр. 280 ЗКЊ уложак 2901 к.о. Крчедин.

Према закљученом Уговору о хипотеци бр. 180-005 од 29.06.2006. године закључен између *MEBA - SA GROUP* а.д. Нови Сад (хипотекарни поверилац), АТП

"Војводина" Нови Сад (дужник) и "MANCOOP" доо Београд (хипотекарни дужник). Хипотекарни дужник прихвата и обавезује се да у циљу обезбеђења новчаног потраживања хипотекарног повериоца заснује заложно право - хипотеку првог реда на непокретности; пословно-комерцијални објекат (салон аутомобила са продавницом делова) површине 1.016,98 м², спратности По - Пр - Га који се налази у Београду, *Franše S Deprea* бр. 66 Београд.

Према закљученом Уговору о хипотеци бр. 180-000 од 29.06.2006. године закључен између *MEBA - SA GROUP* а.д. Нови Сад (хипотекарни поверилац), АТП "Војводина" Нови Сад (дужник) и "MANCOOP" доо Београд (хипотекарни дужник). Хипотекарни дужник прихвата и обавезује се да у циљу обезбеђења новчаног потраживања хипотекарног повериоца заснује заложно право - хипотеку првог реда на непокретности; непокретности привредно - производни објекат који је конципиран у три целине, пословно-комерцијални објекат површине 112,57 м², пословно-услужни објекат површине 157,86 м² и привредно-производни објекат површине 464,23 м², у ул. Службени пут 5 (Паштровићева бр. 5) Београд.

Према закљученом Уговору о јемству закључен од 09.11.2007. године између АТП "Војводина" Нови Сад и "MANCOOP" доо Београд, а уговорне стране сагласно констатују да је као обезбеђење обавезе дужника по Уговору о кредиту јемац гарантовао за дужника тако што је у корист повериоца "Панонска банка" ад засновао заложно право - хипотеку првог реда на непокретности власништво јемца и то: на пољопривредном земљишту уписано у извод из земљишних књига зкњ уложак 5414 к.о. Крчедин укупне површине 68 ха 55 а и 05 м².

Тужилац је пружио доказе да је према закљученим уговорима о јемству и хипотеци отуђено земљиште у власништву "MANCOOP" доо Београд укупне површине 68 ха 55 а и 05 м², дана 30.03.2010. године. Наиме, Решењем Општинског суда Инђија Дн 371/09 од 16.03.2009. године предлагача *Banca Intesa AD* Београд дозвољава се забележба хипотекарне продаје некретнине предузећа „MANCOOP“ доо Београд Извод из земљишних књига ЗКЊ ул. бр. 5414 КО Крчедин. Према закљученом Уговору о купопродаји непокретности од 30.03.2010. године закључен између „MANCOOP“ доо Београд као продавца и пољопривредно газдинство Вјеран Стаменковић, Петроварадин, као купца, купац је купио земљиште у власништву „MANCOOP“ доо Београд по Изводу из земљишних књига ЗКЊ уложак 5414 КО Крчедин по цени од 350.000,00 ЕУР.

Према достављеном Извештају о економско финансијском положају привредног друштва „MANCOOP“ доо Београд од 05.10.2010. године наведено је да је због куповине АТП „Војводина“ и градње нове аутобуске станице стечајни дужник био јемац за подизање кредита при овом пословном подухвату. Од тада настају проблеми за стечајног дужника јер су почела да стижу доспела потраживања по основу кредита и неизмирених обавеза, те је НБС 06.05.2010. године обавестила поступајући суд да је стечајни дужник у непрекидној блокади од 1.108 дана. Поверлиоци *OTP banka Srbija* и *Credit Agricol banka Srbija* су уплатиле трошкове спровођења стечајног поступка, те је 25.08.2010. године покренут стечај. Према наводима Стечајног управника у тренутку израде ЕФИ нема података о финансијском пословању стечајног дужника јер нема документације, а уписани подаци су скинути са сајта АПР. Исто тако нема података о имовини стечајног дужника. Према Извештају Стечајног управника о стечајном поступку и стању стечајне масе за период од 01.04.2014. до 30.06.2014. године наведена

је имовина у износу од 4.364.301,29 РСД у виду: готовина и готовински еквивалент 364.301,29 РСД и орочена средства 4.000.000,00 РСД.

Према закљученом Уговору о приступању дугу закљученом 25.01.2008. године између АТП „Војводина“ АД Нови Сад и „*MANCOOP AGRAR*“ доо Београд, *MANCOOP AGRAR*“ доо Београд се обавезује да као солидарни дужник испуни обавезу према АИК Банци по закљученом Уговору о краткорочном кредиту бр. 5518027109 од 30.04.2007. године закључен АИК Банке. Вештак није имао податке о пословању и делатности „*MANCOOP AGRAR*“ доо Београд. Према достављеној пресуди Привредног суда Нови Сад посл. бр. П 951/2010 од 13.04.2011. године утврђено је потраживање тужиоца – противтуженог „*MANCOOP AGRAR*“ доо Београд према туженом – противтужиоца АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад у износу од 14.551.567,34 РСД. Основ оваквог потраживања је преузимање дуга туженог – противтужиоца по 74 закључена уговора током 2008. године, по којима је тужилац – противтужени преузео и исплатио дугове туженог – противтужиоца. Према образложењу пресуде, тужилац – противтужени је по основу овог Уговора о приступању дугу закљученом 25.01.2008. године платио АИК банци 6.930.212,55 динара. По основу наведених уговора тужилац – противтужени је уплатио укупно 37.914.989,54 динара. Разлика ова два износа чини износ од 14.554.567,34 динара. Из приложених финансијских извештаја се види да је по Билансу успеха за 2009. годину „*MANCOOP AGRAR*“ доо Београд исказао губитак од 1.010 хиљада динара, док је у 2008. години имао исказану добит у износу од 72 хиљада динара, а што се може сматрати последицом недостатка обртних средстава. Из биланса успеха је утврђено да су пословни приходи износили: 2006. године 12.243 хиљаде динара; 2007. године 6.370 хиљада динара; 2008. године 2.765 хиљаде динара и 2009. године 0 хиљада динара, па је нејасно из којих средстава је „*MANCOOP AGRAR*“ доо Београд могао вршити исплате на име преузимања дуга АТП „Војводина“ Нови Сад у износу од 37.914.989,54 динара ако се није радило о оствареним приходима.

У пословању АТП "Војводина" Нови Сад у 2006. и 2007. години у делу остварених пословних прихода од: прихода у домаћем и ино превозу; од туристичких услуга; од пружања станичних услуга (без нове станице); од заступства, продаје резервних делова, сервиса и техничког прегледа, није исказана добит.

"*MANCOOP*" доо Београд је био у поседу предметног земљишта до 30.03.2010. године, а према решењу Општинског суда Инђија бр. Дн. 371/09 од 16.03.2009. године предлагача *Banca Intesa* ад Београд дозвољава се забележба хипотекарне продаје некретнине предузећа "*MANCOOP*" доо Београд.

Како је "*MANCOOP*" доо Београд већ у 2008. години имао пад прихода, а у 2009. године уопште није имао пословних прихода, ова отуђења земљишта није могло имати директног утицаја на пословање које је довело до стечеја.

У вези пословања друштва "*MANCOOP AGRAR*" доо Београд из приложене документације не може се утврдити које кредитне обавезе је преузело привредно друштво "*MANCOOP AGRAR*" доо Београд и на који начин (којим некретнинама) у име АТП "Војводина" Нови Сад.

Према другој допуну налаза вештака Драгаш Јована од 04.05.2015. године Пословање АТП „Војводина“ Нови Сад - увидом у завршне рачуне АТП „Војводина“ Нови Сад утврђено је да је у односу на пословне приходе исказан пословни губитак

почев од 2006. године и то: 2006. године 7.767 хиљада динара; 2007. године 140.405 хиљада динара и 2008. године 248.543 хиљаде динара. Пословни приходи АТП „Војводина“ Нови Сад су приходи који су се остваривали од линија у домаћем и међународном саобраћају, од туризма, од заступства „Сетре“ и сервисног заступства ЕвроБус (Сетра, Мерцедес), од услуга сервисирања и оправке аутобуса.

Изгубљена добит од пословања аутобуске станице од 01.03.2007. године до 31.12.2014. године, са обрачуном затезном каматом за сваку годину почев од 01.03. па до 01.04.2015. године износи и то укупно: на име добити без пореза 1,712,255,206.71 динар и на име затезне камате на дан 01.04.2015. године 981,091,311.78 динара.

У обрачунату изгубљену добит је укључено: изгубљена добит пословања станице; разлика у цени према категоризацији станице од стране ПК и утврђивању препоручених максималних висина цена; приходи од полазака аутобуса ЈГСП „Нови Сад“ Нови Сад; приходи од закупа; приходи од тоалета и приходи од изнајмљивања рекламног простора. Овде није обухваћена евентуална изгубљена добит пословања сервиса, који би био у вези са пословањем аутобуске станице, јер вештак није имао упредне или друге податке пословања сервиса.

Према допуни налаза и мишљења вештака Драгаш Јована од 12.10.2015. године, а, сагласно процењеном укупном приходу од стране Комисије вештака Машинског факултета из налаза од августа 2015. године очекивана добит од пословања СЕРВИСА АТП "Војводина" Нови Сад за период од 01.03.2007. па до 31.12.2014. године била би просечно 12,50%, што би у односу на исказани укупан приход износило 417.382.000,00 РСД, а што по средњем курсу на дан 01.04.2015. године одговара противвредности у износу од 3.475.275,00 ЕУР.

Према истом налазу Комисије вештака укупан приход предузећа "MANCOOP" доо Београд у периоду од 01.03.2007 па до 31.12.2014. године износи 3.194.878,00 ЕУР, те би с обзиром на делатност добит била просечно 7,50% а у односу на исказани укупан приход износила би 239.600,00 ЕУР, а што по средњем курсу на дан 01.04.2015. године одговара противвредности у износу од 28.776.000,00 РСД.

ЛН бр. 231 ко Крчедин садржи следеће податке: све некретнине унутар овог ЛН се налазе у улици Цара Душана бр. 70 и 70а и власништво су тужиоца у целости. Парцела бр. 252 има површину од 406 м² на којој је изграђен објекат од 50 м² - без дозволе. Парцела бр. 253 има површину од 1061 м² на којој је изграђен објекат површине од 160 м², двориште има површину од 559 м², а њива 1. класе 342 м². Парцела бр. 254 има површину од 1155 м², структура је воћњак 2. класе. Парцела бр. 255 има површину од 5191 м², структура је њива 1. класе. Поред уписаних некретнина постоје и помоћне некретнине (чардак и слично) све се уредно одржавају.

ЛН бр. 850 ко Крчедин садржи следеће податке: све некретнине унутар овог ЛН се налазе у улици Цара Душана бр. 42, власништво су тужиоца у целости. парцела бр. 290 има површину од 730 м² на којој је изграђен објекат од 218 м² (већи део је срушен). Парцела бр. 291 има површину од 676 м², структуре је воћњак 2. класе. Парцела 292 има површину од 1644 м², структура је воћњак 2. класе

Локалитет предметних некретнина, посматрајући Крчедин као место је повољан. Положај у односу на пратеће објекте (обданиште, школу) је прихватљив, истоветно као

и на продавнице, стајалишта јавног превоза. Квалитет градње односи се на адресу са бр. 70 (ради се о класичном систему градње са бетонским стубовима и делом бетонским плочама, са свим потребним садржајима неопходним за одвијање нормалног живота. Инфраструктурни прикључци, а које поседује Крчедин су присутни на овој адреси. Што се тиче некретнина на адреси са бр. 42, утисак је да је својевремено кренуто са рушењем и чишћењем парцеле ради изградње потпуно новог објекта (фронт према улици је знатно шири у поређењу са фронтима на парцелама са кућним бр. 70 и 70 а). Иначе што се тиче инфраструктуре она је потпуно идентична јер је и ова парцела на главној улици која је асфалтирана. Упоредни параметар је свакако и суседна парцела (са леве стране приближно исте квадратуре) која је у потпуности обновљена врло квалитетним савремено пројектованим објектима. Дакле, постоји интересовање за овакве инвестиције.

Наиме, уобичајени критеријуми меродавни за процену тржишне вредности закупа предметних некретнина су следећи: локација предметне некретнине; врста - намена објекта; квалитет уграђених материјала и опреме; функционалност објекта; степен обраде и начин одржавања; степен постојеће инфраструктуре на предметној парцели – локацији; тренутно стање на тржишту некретнина (понула и потражња некретнина у закуп). На основу утврђених чињеница, а посебно затеченог стања као и дугогодишњег праћења цена на тржишту некретнина понуђених у закуп, са посебним увидом у јавна гласила и разне огласнике који се искључиво баве како ценама некретнина на тржишту тако и ценама закупа, односно понудом и потражњом истих, тржишна цена закупа некретнина оваквог типа, а на овој локацији износи:

За некретнину која се води у ЛН бр. 231 К.о. Крчедин, а која се налази у улици Цара Душана бр. 70 и 70а: за период од 01.03.07. до 31.12.08. 150 Е/месецу x 21 месец = 3150,00 Е; за период од 01.01.09. до 31.12.10. 120 Е/месецу x 24 месец = 2880,00 Е; за период од 01.01.11. до 31.12.12. 110 Е/месецу x 24 месец = 2640,00 Е; за период од 01.01.13. до 19.10.14. 100 Е/месецу x 21,66 месец = 2166,00 Е, односно све укупно = 10.836.00 Е или 1294 909,58 дин на дан 19.04.2014. године, курс је 119,5007 дин/Евру, а на дан 29.03.2016. године по курсу од 122,8819 дин/евро 1331548,27 динара.

За некретнину која се води у ЛН бр. 850 ко Крчедин а која се налази у улици Цара Душана бр. 42: за период од 01.03.07. до 31.12.08. 80 Е/месецу x 21 месец = 1680,00 Е; за период од 01.01.09. до 31.12.10. 70 Е/месецу x 24 месец = 1680,00 Е; за период од 01.01.11. до 31.12.12. 60 Е/месецу x 24 месец = 1464,00 Е; за период од 01.01.13. до 19.10.14. 50 Е/месецу x 21,66 месец = 1083,00 Е, односно све укупно = 5.907,00 Е или 705 890,63 дин на дан 19.10.2014. године, курс је 119,5007 дин/Евру, а на дан 29.03.2016. године по курсу од 122,8819 дин/евро 725.863,38 динара.

Предметно пољопривредно земљиште под парц. бр. 2718/3 до 2816/5 укупне површине 69 ха, 18 а и 06 м², било је уписано у ЗКЊ ул. бр. 5414 К.о. Крчедин. Сада је уписано у лист непокретности број 5888 К.о. Крчедин и промењени су му бројеви парцела (2768/1, 2, 3, 4, 5, 6). Предметне парцеле су квалитетно пољопривредно земљиште, по типу су Чернозем карбонати (мицерални) на лесној тераси, а по култури и класи су њиве 3. класе. Предметно земљиште чини целину у потесу „Кружно гробље“ и удаљено је од Крчедина, колским (земљаним) путем, цца 1,5 км.

Banca Intesa је предметно пољопривредно земљиште продала, дана 30.03.2010. године, по цени од 350.000,00 ЕУР, у динарској противвредности по средњем курсу

НБС. Средњи курс евра, на дан 30.03.2010. године је 1 ЕУР = 99,7357 динара. По уговору цена 1 ха земљишта је $350.000,00 : 69,1806 = 5.059,2218$ Еур/Ха.

Пореска управа – Филијала Инђија је, дана 23.04.2010. године, предметно земљиште проценила 42.338.700,00 динара. Средњи курс Евра на дан 23.04.2010. године је 1 Еур = 99,0177 динара. По Пореској управи цена предметног земљишта је $42.338.700,00 : 99,0177 = 427.587,00$ ЕУР. Цена 1 Ха је $427.587,00 : 69,1806 = 6.180,7356$ Еур/ Ха.

Разлика вредности: $427.587,00 - 350.000,00 = 77.587,00$ ЕУР.

Наиме, вредност предметног пољопривредног земљишта је 427.587,00 ЕУР, те је исто продато за умањену тржишну цену од 77.587,00 ЕУР.

Цена за давање пољопривредног земљишта – аренда је ствар договора закуподавца (власника) и закупца, или се постиже на јавној лицитацији. Цена закупа зависи од следећих елемената: површине, квалитета, облика парцеле, инфраструктурне опремљености, удаљености од локалних и магистралних путева, прилазног пута, да ли је у близини земљишта закупца.

Период закупнине од 01.03.2007. године па до дана вештачења тј. дана 05.05.2015. године износи девет производних година.

Економски оправдане цене за издавање – аренду овог предметног земљишта износи и то: за 2007. годину укупно 10.377,09 евра; за 2008. годину укупно 10.377,09 евра; за 2009. годину укупно 13.836,12 евра; за 2010. годину укупно 13.836,12 евра; за 2011. годину укупно 13.836,12 евра; за 2012. годину укупно 17.295,15 евра; за 2013. годину укупно 17.295,15 евра; за 2014. годину укупно 20.754,18 евра и 2015. годину укупно 20.754,18 евра, односно све укупно 138.361,20 Евра. Пошто би предметно земљиште могло да се издаје сваке текуће године од 01.03. требала би се обухватити цела 2015. година. Од 01.03. је могуће засејати многе културе, чија оптимална сетва је до краја марта месеца.

Даље, тужилац је власник пољопривредног земљишта, које је било уписано у ЗКЊ ул. бр. 1175 К.о. Нови Сланкамен, 12 катастарских парцела, укупне површине 12,4 хектара. Те парцеле су сада уписане у лист непокретности број 832 К.о. Нови Сланкамен и то парцеле: 3112/21; 3123/2, 3123/3; 3123/21; 3123/24; 3250/2; 3251/2; 3252/2; 3395/1; 3395/6; 3396/1 и 3414, све укупне пов. 12 ха, 42 а и 59 м².

Предметне парцеле су квалитетно пољопривредно земљиште, по типу Чернозем карбонати (мицерални) на лесној тераси, а по култури и класи су њиве 3. и 4. класе, сем две парцеле које су мале површине и које су ливаде 4. класе. Налазе се у потесу Веч, Боронлук и Грабовица. Удаљене су од Новог Сланкамена, колским (земљаним путем), цца 2 до 3 км.

Период закупнине од 23.04.2009. године до дана вештачења 05.05.2015. године износи шест производних година.

Економски оправдане цене за издавање – аренду овог предметног земљишта износи за производну годину: 2009/2010 укупно 2.485,18 евра, 2010/2011 укупно

2.485,18 евра; 2011/2012 укупно 3.106,47 евра; 2012/2013 укупно 3.107,47 евра; 2013/2014 укупно 3.727,77 евра и 2014/2015 укупно 3.727,77 евра, односно све укупно 18.639,84 евра. Пошто би предметно земљиште могло да се издаје сваке текуће године од 23.04. пошто су прошли оптимални рокови за пролећну сетву, овде се морају гледати производне године, па би требало обухватити целу 2014/2015 годину.

Тако, штета од продатог земљишта износи 77.587,00 Евра тј. 9.376.869,98 динара; штета због неиздавања у К.о. Крчедин износи 138.361,20 евра тј. 16.721.808,85 динара и штета због неиздавања у К.о. Н. Сланкамен износи 18.639,84 Евра тј. 2.252.740,23 динара, односно све укупно 234.588,04 евра тј. 28.351.419,06 динара, а све на дан 08.05.2015. године.

Наиме, штета од продатог земљишта износи 77.587,00 Евра тј. 9.511.778,26 динара; штета због неиздавања у К.о. Крчедин износи 138.361,20 евра тј. 16.962.391,31 динара и штета због неиздавања у К.о. Н. Сланкамен износи 18.639,84 Евра тј. 2.285.151,18 динара, односно све укупно 234.588,04 евра тј. 28.759.320,75 динара, а све на дан 29.03.2016. године.

Уставни суд је под бр. Уж-4892/2013 дана 20.10.2015. године по уставној жалби АТП „Војводина“ АД Нови Сад и Илије Девића, на седници одржаној 23.09.2015. године донео Одлуку којом је одбијена као неоснована уставна жалба АТП „Војводина“ АД Нови Сад и Илије Девића изјављена против пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/13, Пзз 1/13 од 09.05.2013. године, због повреде права на правично суђење зајемченог чл. 32 ст. 1 Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена.

Наведене чињенице суд је утврдио оценом свих доказа у смислу чл. 7 и 8 ЗПП-а па је писмену документацију у целости усвојио као веродостојну, немајући разлога да сумња у њу, тим пре јер ни парничне странке нису имале примедбе на исту. Суд је ценио исказ тужиоца, па је исти прихватио у делу који је сагласан са приложеном писаном документацијом. Суд је прочитао исказ сведока Маје Гојковић, који је дат у поступку пред Привредним судом у Новом Саду, а на заједнички предлог парничних странака са рочишта одржаног дана 03.09.2012. године, на којем су исти предложили да се овај сведок не саслуша, па је суд такође исти прихватио у делу који је релевантан за пресуђење у овој правној ствари, а у складу са писаном документацијом.

Налаз и мишљење вештака Горки Мусулин суд је ценио и прихватио као јасан, потпун и у свему у складу са правилима струке и науке, имајући у виду да тужилац није имао ни питања ни примедбе на овај налаз, а тужени својом примедбом у делу налаза који се односи на штету од продатог земљишта, истичући да је земљиште продавала банка и да је у датом моменту остварила најповољнију могућу тржишну цену земљишта, тужени није довео у сумњу овај налаз. Такође, суд је налаз вештака Бањац Душка прихватио као јасан, потпун и у свему у складу са правилима струке и науке, тим пре јер ни парничне странке на исти нису имале примедбе.

Налаз и мишљење вештака Машинског факултета Универзитета у Београду од 18.08.2015. године суд цени и прихвата у делу исказивања јединичних вредности делатности сервиса АТП „Војводина“, односно у делу у којем је исти био потрбан вештаку Драгаш Јовану за израду налаза и мишљења ради исказивања прихода и расхода Сервиса АТП „Војводина“ и ради исказивања изгубљене добити пословања

„Mancoop“ doo Beograd, a на основу ког је вештак Драгаш Јован сачинио допуну налаза од 12.10.2015. године.

Суд налаз и мишљење вештака Драгаш Јована цени као јасан, образложен, у свему у складу са правилима струке и науке, сачињен у складу са релевантном документациом, налазећи да је вештак одбранио свој налаз. Наиме, на налаз и мишљење вештака Драгаш Јована низ примедби су истакле обе парничне странке, те је исти вештак бранећи свој налаз и мишљење истакао да је у току вештачења од стране ГСП „Нови Сад“ добио књиговодствену документацију и евиденцију пословања Аутобуске станице, где су посебно књиговодствено евидентирани сви приходи и расходи Аутобуске станице, па како Аутобуска станица није посебно правно лице за исту се не сачињавају посебни финансијски извештаји него се финансијски извештај даје само за јединствено предузеће ГСП „Нови Сад“, па се из овог разлога исказано пословање Аутобуске станице разликује од пословања целог предузећа. Даље, је истакао да с обзиром на то да је основна делатност ГСП "Нови Сад" превоз путника у градском и међуградском саобраћају, да цене превоза нису економске долази до тога да се на нивоу целог предузећа остварује другачији пословни резултат у односу на резултат пословања саме аутобуске станице, да према задатку вештачења, пословање аутобуске станице у исказану добит није узимао финансијске приходе и расходе, па самим тим ни трошкове камата за преузете кредите. Наиме, исти су теретили послови резултата АТП "Војводина" и као такви су морали бити покривени из пословног резултата АТП "Војводина" или касније из имовине или стечајне масе АТП "Војводина". С обзиром да су приход од закупа садашње аутобуске станице минимални, приходи од закупа су искључени из обрачуна, а укључени процењени приходи од закупа локала у новој аутобуској станици. Приходи од коришћења тоалета нису исказани у приходима аутобуске станице ГСП "Нови Сад". У расходе пословања нису узети гориво, амотризација, редовно одржавање возила и др. јер исти не представљају расходе пословања аутобуске станице, него ГСП "Нови Сад" и у вези су са делатности обављања превоза. Изјашњавајући се на примедбе тужиоца вештак се изјаснио да приносна метода подразумева да се процена базира искључиво на добити из пословне активности, као разлика између пословних прихода и пословних расхода, без укључивања финансијских прихода, прихода који нису делатност, а још мање остале (ванредне) приходе. Пројекција се врши за будуће приходе, а не за период у ком су исти исказани. Дата процена у највећем делу се базира на реалним и оствареним резултатима пословања аутобуске станице у Новом Саду. Наиме, она као једина аутобуска станица остварује приходе које би остваривала и аутобуска станица АТП "Војводина", с обзиром да потребе људи за путовањем не зависе од тога да ли је станица прве или друге категорије и увећане за трошкове закупа пословног простора, с обзиром да аутобуска станица ГРАС "Нови Сад" није имала овај пословни простор. Свака процена се мора компарирати са другим подацима, у циљу утврђивања реалности исте. Коришћење само рачунске операције ради утврђивања што веће вредности не даје основа и реалност процени, па у том смислу се треба истаћи следеће: уговором о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције купопродајна цена друштвеног капитала АТП "Војводина" била је 3.975.603,50 ЕУР; Процењена вредност аутобуске станице износи: тржишна вредност 20.049.777,68 ЕУР и грађевинска вредност 5.742.450,01 ЕУР. Без обзира на нелогичну разлику између тржишне и грађевинске вредности произилази да би се уз прихватање свих корекција исказане добити према примедбама тужиоца, инвестиција отплатила за 2- 3 године рада, што не постоји ни у једном реланом бизнису, па дакле инсистирање на исказивању још веће добити прелази се у невероватне перформансе овог пословања. Уједно вештак је истакао да је у налазу

исказана добит као оперативна добит ЕБИТДА - добит без пореза на добит и амотризаације, а ово значи да се ова оперативна добит треба умањити за 15% пореза на добит предузећа. Такође, у свом исказу вештак бранећи свој налаз и мишљење, износи да у делу допуне вештачења која је била на бази налаза и мишљења комисије вештака машинског факултета који се односи на утврђивање укупног прихода, а који је утврдио на бази техничких података из налаза машинског факултета, се не оспоравају од стране тужиоца, док се оспорава исказана добит, те да сматра да је питање добити финансијска категорија и да се односи на његов део вештачења и да из тог разлога сматра да је сарадња између њега и машинског факултета била адекватна јер у том смислу свако је дао налаз из своје струке. Даље, је навео да су тачни наводи туженог да је тужени доставио примедбе са детаљном анализом финансијског пословања, али међутим та анализа се базирала на комплетним финансијским извештајима ГСП Нови Сад, а о чему се вештак изјаснио да су приходи аутобуске станице садржани у годишњем финансијском извештају, али су утопљени у резултате пословања осталих делатности, а да је он у току свог вештачења од сатране стручне службе ГСП Нови Сад добио издвојену књиговодствену евиденцију укупних прихода и трошкова саме аутобуске станице, што је био основ за израву налаза. У годишњем финансијском извештају ГСП Нови Сад су садржани и приходи и расходи пословања које се односи на превоз путника у градском и приградском саобраћају, а за које се зна да пословање није економско, да се цена карата не утврђују тржишно и да тај део пословања послује са губитком, што утиче на разлику у стањима пословања аутобуске станице и ГСП Нови Сад и целог предузећа и да из тог разлога вештак није дао одговоре на питања и примедбе које су се односиле на финансијску анализу годишњег финансијског извештаја, па није било потребе да се детаљно изјашњава по свакој појединачној примедби која се односи на такву анализу, а да сматра да је одговорио на све задатке који су дати у одлуци суда. И поред детаљног изјашњења вештака Драгаш Јована, на примедне и питања, обе парничне странке су остале које својих примедби на налаз овог вештака.

У погледу сарадње са вештацима Машинског факултета у Београду, вештак Јован Драгаш се изјаснио да су вештаци Машинског факултета покушавали да остваре контакт са њим у августу месецу, у време када је он био на годишњем одмору, да је након доласка са годишњег одмора он покушао да успостави контакт са тимом вештака, али да није успео да оствари контакт са шефом тима вештака, на којег је био упућен, па је доставио суду допуну налаза од 24.09.2015. године из разлога јер је сматрао да су вештаци машинске струке урадили део за који нису били овлашћени решењем суда, а који се односи на утврђивање евентуалне добити што представља задатак вештака финансијске струке. Накнадно је вештак Јован Драгаш урадио допуну вештачења од 12.10.2015. године, сагласно решењу суда од 29.06.2015. године, као и 25.09.2015. године и достављеном налазу Комисије вештака Машинског факултета Београд од августа 2015. године у делу пословања СЕРВИСА АТП „ВОЈВОДИНА“ Нови Сад, као и изгубљене добити пословања „MANCOOP“ доо Београд.

Тужилац је остао код свих истакнутих примедби истичући као основни недостатак доказног поступка, то што је вештак Јован Драгаш одбио да користи резултате које је машински факултет утврдио, односно што је вештак Драгаш Јован користио другачију методологију за утврђивање штете од оне методологије коју је користио машински факултет у Београду, па је тако вештак Драгаш Јован као главни компаративни критеријум користио приходе и расходе пре свега градског комуналног предузећа из Новог Сада, као и неких других аутобуских станица, а машински факултет

у Београду је преко свог представника Проф. др Јована Ивановића, на његовом саслушање у овом предмету, изнео став да је такав методолошки приступ неприхватљив за машински факултет јер је АТП Војводина у делу сервисне станице јединствен сервис на релацији од Беча до Атине како у погледу капацитета, опремљености, обучености радне снаге, технологије рада, гаранција за безбедност путника и све друго како је то наведено у исказу представника машинског факултета, додајући да су налази вештака Драгаш Јована и Машинског факултета у апсолутној супротности у погледу коришћене методологије.

На рочишту дана 29.03.2016. године, суд је одбио предлог тужиоца да се Машинском факултету да у задатак да изврши обрачун висине штете, у складу са датим налазом, односно да се позове лице са Машинског факултета које би новчано изразило вредности исказане у налазу тог факултета, обзиром на то да је исти део финансијска категорија и поверен је вештаку Јовану Драгашу, који је и сачинио налаз на бази техничких података из налаза машинског факултета, у ком делу је суд прихватио налаз вештака Драгаш Јована.

Суд је имао у виду сва изјашњења вештака Драгаш Јована на примедбе парничних странака, као и чињеницу да је исти јасно образложио и одбранио свој налаз, те да је суд имао у виду и налаз и исказ представника Машинског факултета Универзитета у Београду, као и све примедбе парничних странака на налаз и мишљење вештака Драгаш Јована, али суд свако даље извођење доказа на околност висине штете сматра непотребним и ирелевантним, обзиром на то да овај суд налази да је тужбени захтев неоснован.

Суд није користио у доказном поступку писани налаз и мишљење вештака Питулић Радише од 12.12.2011. године који је тужилац приложио уз тужбу, допуну налаза и мишљења вештака Драгаш Јована од 13.06.2011. године и другу допуну налаза вештака Драгаш Јована од 20.12.2011. године из предмета Привредног суда у Новом Саду ЗП-4597/2010, саобраћајно вештачење *Forensic doo* ЦВП Центра за саобраћајна вештачења од 28.03.2011. године из предмета Привредног суда у Новом Саду ЗП-4597/2010, налаз и мишљење вештака Питулић Радише од 17.11.2015. године који је тужилац доставио уз поднесак од 20.11.2015. године, допуну налаза и мишљења Машинског факултета Универзитета у Београду од 20.11.2015. године који је сачињен по захтеву и задатку тужиоца, допуну налаза и мишљења вештака Питулић Радише од 07.04.2017. године који је тужилац предао на рочишту 27.09.2017. године, изјашњење вештака Драгаш Јована од 13.06.2017. године у предмету Привредног суда у Новом Саду П-191/16, Елаборат о економској оправданости обављања јавног превоза путника у друмском саобраћају за привредно друштво АТП Војводина А.Д. ЦВП Центра за саобраћајна вештачења (на стр. 1839 до 1871 судског списка) који је тужилац доставио на рочишту дана 27.09.2017. године, имајући у виду да тужени није био сагласан да се ови налази користе у поступку, а пре свега јер је достављање ових налаза од стране тужиоца који је незадовољан налазом вештака одређеног решењем овог суда, противно односно није прописано одредбама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и бр. 111/09), који се има применити у овој парници, па је неосновано позивање тужиоца на одредбе чл. 261, у вези чл. 271 Закона о парничном поступку (који је објављен у Службени гласник РС", бр. 72/2011), обзиром на то да је тужба у овој правној ствари поднета 15.12.2011. године, а сада важећи ЗПП је ступио на снагу 01.02.2012. године и у прелазним и завршним одредбама у чл. 506 ЗПП-а је прописано

да ће се поступци који су започети пре ступања на снагу ЗПП завршити према одредбама ЗПП који су објављени у Сл. гласник бр. 125 из 2004 и 111 из 2009. године.

Тужбени захтев није основан.

Ко другоге проузрокује штету дужан је надокнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (чл. 154 ст. 1 ЗОО). Штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и nanoшење другоге физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета), прописано чл. 155 ЗОО. Кривица постоји када је штетник проузроковао намерно или непажњом (чл. 158 ЗОО).

Члан 245 Закона о привредним друштвима прописује да је акционарско друштво, друштво чији је основни капитал подељен на акције које има један или више акционара који не одговарају за обавезе друштва, осим у случају из члана 18. овог закона, те акционарско друштво одговара за своје обавезе целокупном имовином.

Члан 270 истог Закона прописује да се по усвајању финансијских извештаја за пословну годину добит те године распоређује се следећим редом: 1) за покриће губитака пренесених из ранијих година; 2) за резерве, ако су оне предвиђене посебним законом (законске резерве). Ако након распоређивања добити за сврхе из става 1. овог члана преостане део добити, скупштина га може расподелити за следеће намене: 1) за резерве, ако их је друштво утврдило статутом (статутарне резерве); 2) за дивиденду, у складу са овим законом.

Члан 271. Закона о привредним друштвима је прописано да се плаћање дивиденде акционарима може се одобрити одлуком о расподели добити усвојеној на редовној седници скупштине, којом се одређује и износ дивиденде (одлука о исплати дивиденде). После доношења одлуке о исплати дивиденде акционар коме треба да буде исплаћена дивиденда постаје поверилац друштва за износ те дивиденде. Друштво је у обавези да о одлуци о исплати дивиденде обавести акционаре којима се исплаћује дивиденда у року од 15 дана од дана доношења те одлуке, сходном применом одредаба овог закона о обавештавању акционара о седници скупштине. Дивиденда на акције исплаћује се акционарима у складу са правима која произилазе из врсте и класе акција које поседују на дан дивиденде, а сразмерно броју акција које поседују у укупном броју акција те класе. Споразум или акт друштва којим се појединим акционарима у оквиру исте класе акција дају посебне погодности у погледу исплате дивиденде, ништав је.

Члан 275 истог Закона предвиђа да друштво не може вршити плаћања акционарима ако је према последњим годишњим финансијским извештајима нето имовина друштва мања, или би услед такве исплате постала мања, од уплаћеног основног капитала увећаног за резерве које је друштво у обавези да одржава у складу са законом или статутом, ако такве резерве постоје, осим у случају смањења основног капитала. Укупан износ исплата акционарима за пословну годину не може бити већи од добити на крају те пословне године, увећане за нераспоређену добит из претходних периода и износе резерви предвиђених за расподелу акционарима, а умањене за непокривене губитке из претходних периода и износе резерви које је друштво у обавези да одржава у складу са законом или статутом, ако такве резерве постоје. Изузетно од ст. 1. и 2. овог члана, друштво увек може вршити плаћања свом акционару који је физичко лице по основу уговора о раду.

Одредбама чл. 139 Закона о привредним друштвима прописано је да друштво с ограниченом одговорношћу јесте друштво у коме један или више чланова друштва имају уделе у основном капиталу друштва, с тим да чланови друштва не одговарају за обавезе друштва осим у случајевима предвиђеним чланом 18. овог закона.

Одредбама чл. 143 истог Закона прописано је да се својство члана друштва стиче даном регистрације власништва над уделом у складу са законом о регистрацији и престаје даном регистрације престанка својства члана друштва у складу са законом о регистрацији.

Одредбама чл. 151 став 1 Закона о привредним друштвима прописано је да члан друштва стиче удео у друштву сразмерно вредности његовог улога у укупном основном капиталу друштва, осим ако је оснивачким актом при оснивању друштва или једногласном одлуком скупштине одређено другачије, док чл. 152 став 1 истог закона предвиђа која права члан друштва стиче по основу удела.

Свака странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника. Доказивање обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке. Ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, постојање чињенице закључиће применом правила о терету доказивања. Странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије одређено. То јасно произилази из чл. 220, 221 ст. 1 223 важећег ЗПП, који се примењује на материјалноправни однос странака.

У току поступка није било спорно да је тужилац као купац друштвеног капитала са Агенцијом за приватизацију дана 30.07.2004. године закључио уговор о куповини друштвеног капитала АТП Војводина; да је тужилац по основу уговора о продаји друштвеног капитала платио прву рату код потписивања уговора о приватизацији, као и 2. 3. и 4. рату, као и да је по основу обавезне инвестиције инвестирао 75.383.190 динара; да је закључен уговор између АТП „Војводина“ и туженог дана 08.05.2006. године. Тужилац је ради реализације уговора од 08.05.2006. године у својству директора и већинског власника АТП Војводина ад Нови Сад закључио уговоре о кредиту из којих је обезбедио изградњу нове аутобуске станице и новог сервиса АТП Војводина, те је за враћање кредитних обавеза гарантовао и личном имовином, као и имовином са њим повезаних лица *Mancoop и Mancoop agrar*.

Надаље, у току поступка је утврђено да је тужиочева аутобуска станица започела са обављањем делатности пружања станичних услуга, док тужени није извршио обавезу из наведеног уговора – да измести међумесни и међународни аутобуски саобраћај са старе локације Јаше Томића на нову локацију Пут новосадског партизанског одреда бр. 1а (локација нове аутобуске станице АТП Војводина), те започета делатност није испунила очекиване резултате из закљученог уговора и оптимистичне наде и амбиције самог тужиоца, јер се међумесни превоз као и међуградски и даље обављао са поласцима и доласцима и преко старе аутобуске станице. Услед неизвршавања уговорне обавезе АТП Војводина није остварила корист коју би остварила по редовном току ствари да је тужени уговорну обавезу извршио, нити је АТП остваривала добит из које би се исплаћивала дивиденда тужиоцу, а како је тужилац то очекивао. Тужилац није исплатио преостале рате купопродајне цене за

купљене акције АТП Војводина ад, што је за последицу имало да Агенција за приватизацију дана 23.12.2008. године раскине уговор од 30.07.2004. године, а потом је дана 12.01.2009. године Агенција за приватизацију донела одлуку о преносу капитала АТП Војводина Акцијском фонду и то 70% акција.

У току поступка је даље, утврђено да је као последица неизвршења уговора од стране туженог настала штета у виду измакле користи за тужиоцеву аутобуску станицу АТП „Војводина“ А.Д. Нови Сад и да је Врховни касациони суд својом пресудом Прев 58/2013, Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године делимично усвоји ревизију туженог Град Нови Сад, преиначио пресуду Привредног суда у Новом Саду П-4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљену решењем истог суда П бр. 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуду Привредног апелационог суда Пж. бр. 6028/12 од 31.01.2013. године, све како је напред детаљно утврђено у чињеничном стању.

Сада тужилац Илија Девић, овом тужбом тражи да се тужени Град Нови Сад обавезе да му исплати накнаду по основу материјалне штете од 15.940.056.654,10 динара са законском затезном каматом на износ од 13.454.098.934,08 динара почев од 01.01.2017. године до исплате, а која штета се односи и то: по основу штете настале у поступку приватизације износ од 284.693.006 динара; по основу штете на име изгубљене добити у АТП Војводина укупно 13.088.911.445,04 динара (који износ се састоји од штете за станицу од 152.869.000,00 динара, од штете по основу добити од пословања само аутобуске станице (приходи од перонизације, од закупа, од тоалета, изнајмљивање рекламног простора и сл) 2.299.005.161,04 динара, штете по основу изгубљене добити од сервисног центра „Evobus“, „Setra“, „Mercedes“ 9.710.827.379 динара, штете по основу изгубљене добити од продаје аутобуса 531.731.341,00 динара, штете по основу изгубљене добити од продаје машина *Itochi* од 394.478.564 динара), све за период 2006-2016. година; по основу штете због изгубљене добити и онемогућавања рада предузећа *Mancoop doo Beograd* и *Mancoop Agrar doo Beograd*, као и због одузимања личне имовине тужиоца, као и по основу штете због продаје пољопривредног земљишта укупно 80.484.483,04 динара и то износ од 34.907.495,00 динара (противвредност 350.000 евра) по основу отуђења земљишта у својини *Mancoop doo Beograd* и 14.554.567,34 динара по основу *Mancoop Agrar doo Beograd* и због онемогућавања коришћења пољопривредног земљишта објеката (према налазу вештака Душка Баџца и Мусулина Горког) 31.032.420,70 динара.

Наиме, тужилац током поступка истиче да није спорна чињеница да тужилац није био у уговорном односу са туженим непосредно и да се не ради о уговорном односу између тужиоца и туженог, те да тужилац не тражи испуњење уговорне обавезе од стране туженог и не тражи уговорну штету, него се основ тужбеног захтева заснива на вануговорној одговорности туженог, односно на противправност његовог понашања, јер је тужени довео у заблуду тужиоца да ће када инвестира свој капитал у АТП, а након закљученог уговора АТП са туженим, привредно друштво у које је он инвестирао свој капитал, моћи нормално да послује када тужени испуни своју уговорну обавезу, због чега се овде ради о деликтној одговорности туженог.

Стварна легитимација (*legitimatia ad causa*) пружа одговор на питање да ли конкретни субјекат наспрам другог одређеног субјекта у тој парничној ствари има право да води спор, односно у правном односу лице које је поверилац има овлашћење (активна легитимација као облик стварне легитимације) да према садржају тог односа захтева неко чињење или нечињење од другог лица - дужника (пасивна легитимација

као облик стварне легитимације), што значи да активно легитимисано лице у једном правном односу нема шта захтевати од било ког трећег лица него само од свог, условно речено, дужника, тј. пасивно легитимисаног субјекта, па је захтев према било ком трећем лицу материјално - правно неоснован. Разлоге због којих суд по претходном испитивању одбацује тужбу нормирају императивне одредбе Закона о парничном поступку, а у случају непостојања активне или пасивне легитимације суд мериторно одлучује и одбија тужбени захтев, односно уколико постоји активна и пасивна легитимација одлука о тужбеном захтеву зависи од резултата доказног поступка.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, те цитираних законских одредби, овај суд налази су приговори пасивне и активне легитимације истакнути од стране туженог основани, због чега је тужбени захтев одбијен. Тужилац је био директор и већински власник АТП „Војводина“ А.Д. Нови Сад и потписник предметног уговора који је закључен са туженим дана 08.05.2006. године, из кога узрочно – последичном везом захтева штету у овој парници, а коју узрочно последичну везу не доказује.

Наиме, тужилац од туженог потражује штету насталу у поступку приватизације због једностраног раскида Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције који је тужилац закључио са Агенцијом за приватизацију дана 30.07.2004. године, а који уговор је раскинут, обзиром на то да купац, овде тужилац, није извршио уговорне обавезе, у складу са Уговором, као и да није поступио у складу са остављеним накнадним роковима, због чега је Агенција за приватизацију Одлуком од 23.12.2008. године, констатовала да се Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације АТП „Војводина“ ад Нови Сад, сматра раскинутим због неиспуњења, истеком накнадно остављеног рока, у складу са чл. 41 а став 1 тачка 1), 4) и 6) Закона о приватизацији („Сл. гласник РС“ број 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07), па је основан приговор пасивне легитимације, те тужени није одговоран да тужиоцу надокнади штету коју је исти претрпео раскидом уговора закљученим са Агенцијом за приватизацију, нити на основу приложених доказа у списима предмета, тужилац доказује узрочно последичну везу између поступања туженог, раскида предметног уговора и штете коју је тужилац претрпео у поступку приватизације, а коју овом тужбом потражује. Такође, тужилац не доказује ни висину ове штете, имајући у виду да тужилац висину опредељује и потражује по основу налаза вештака Радише Питулића, који не може бити доказ у овом поступку.

Даље, тужилац потражује штету на име изгубљене добити у АТП „Војводина“, А.Д. и то на име штете за станицу; штете по основу добити од пословања само аутобуске станице (приходи од перонизације, од закупа, од тоалета, изнајмљивање рекламног простора и сл), штете по основу изгубљене добити од сервисног центра „Evobus“, „Setra“, „Mercedes“; штете по основу изгубљене добити од продаје аутобуса; штете по основу изгубљене добити од продаје машина *Itochi*, а све то за период 2006-2016. година.

Како тужилац Девећ Илија са туженим, није био у било каквом уговорном, нити у вануговорном правном односу, то не постоји ни активна легитимација тужиоца, нити пасивна легитимација туженог. Наиме, за штету на име изгубљене добити у АТП „Војводина“, А.Д. чију висину тужилац вештачењима која сам прилаже, покушава да докаже, тужени у конкретном случају, није пасивно легитимисан.

Суд је имао у виду да тужилац као директор и већински власник АТП „Војводина“ А.Д. Нови Сад потражује штету за период 2006-2016. година, а да је тужени Град Нови Сад дужан да надокнади штету АТП „Војводина“ А.Д. Нови Сад и то штету у виду измакле користи за период од 57 месеци, тј. од 01. марта 2007. до 01. децембра 2011. године и да се ово право исцрпљује за период после тога, обзиром на то да се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за то не постоји правни основ, обзиром на то да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези), те да постоји само основ за досуду измакле користи због немогућности пословања аутобуске станице, док истом предузећу не припада штета по основу очекиване добити од закупа и издавања рекламног простора и разлике добити по ценама Привредне коморе Србије. Наиме, тужилац изгубљену добит у АТП „Војводина“ А.Д. Нови Сад може потраживати искључиво од АТП „Војводина“, према Закону о привредним друштвима, а никако од Града Новог Сада.

Суд је имао у виду и да је тужилац Девећ Илија, као поверилац, Трговинском суду у Новом Саду у предмету Ст. 27/2008 стечајног дужника АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. Нови Сад, поднео пријаву потраживања од 30.01.2009. године, по Уговору о јемству од 09.11.2007. године и то: 11.917.328,14 динара, у износу од 145.866,93 ЕУР у динарској противвредности; 8.442.780,72 динара, у износу од 103.338,81 ЕУР у динарској противвредности.

Такође, тужилац Девећ Илија је поднео тужбу дана 08.07.2009. године Привредном суду у Новом Саду, против туженог АТП ВОЈВОДИНА А.Д. У СТЕЧАЈУ Нови Сад, ради утврђивања основаности потраживања у висини од 20.360.108,86 динара са законском затезном каматом од 15.12.2008. године до исплате. Привредни суд у Новом Саду је дана 19.02.2010. године донео пресуду посл. бр. III П-947/2010 којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је основано потраживање тужиоца према туженом у износу од 20.360.108,86 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2008. године па до исплате и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 227.890,00 динара (став 1 изреке), те је обавезан тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 301.700,00 динара у року од 8 дана под претњом извршења (став 2 изреке). Решавајући по жалби тужиоца на наведену пресуду Привредни апелациони суд је дана 21.09.2011. године донео Пресуду посл. бр. 1 Пж-8358/10 којом је одбијена жалба тужиоца, па је пресуда Привредног суда у Новом Саду П-947/2010 од 19.02.2010. године у ставу 1 изреке и у ставу 2 изреке у односу на износ од 175.700,00 динара потврђена, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу 2 изреке пресуде Привредног суда у Новом Саду П. 947/2010 од 19.02.2010. године за износ од 52.190,00 динара и одлучено је тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка за износ од 126.000,00 динара.

Тужилац неосновано потражује штету због изгубљене добити и онемогућавања рада предузећа *Mancoop doo Beograd* и *Mancoop Agrar doo Beograd*, као и због одузимања личне имовине тужиоца, као и по основу штете због продаје пољопривредног земљишта, по основу отуђења земљишта у својини *Mancoop doo Beograd* и *Mancoop Agrar doo Beograd* и због онемогућавања коришћења пољопривредног земљишта објеката, обзиром на то да тужилац ни на који начин није доказао постојање узрочно последичне везе између поступања туженог и настале штете, због чега не постоји одговорност туженог за исту. Такође, предузећа *Mancoop*

doo Beograd и *Mancoop Agrar doo Beograd*, који су самостална привредна друштва, друштва са ограниченом одговорношћу, у којима је суштинско својство директора, његово својство законског заступника, па као заступник, директор дела у име и за рачун друштва са ограниченом одговорношћу, те све послове и правне радње које лице предузима у својству заступника сматра се да је предузело само друштво са ограниченом одговорношћу, па у погледу штете коју су претрпела ова предузећа, а коју штету тужилац овом тужбом потражује, и то штету због изгубљене добити и онемогућавања рада предузећа *Mancoop doo Beograd* и *Mancoop Agrar doo Beograd*, због продаје пољопривредног земљишта и онемогућавања коришћења земљишта у својини ових предузећа, тужилац у конкретном случају нема ни активну легитимацију да захтева ову штету од туженог у овој парници. За штету због одузимања личне имовине тужиоца, те онемогућавања коришћења пољопривредног земљишта све у својини тужиоца, а којим некретнинама је тужилац јемчио за обавезе по основу закључених Уговора о кредиту, које су закључивала трећа лица, односно предузећа, тужилац не доказује основ свог потраживања, нити узрочно последичну везу између поступања туженог и настале штете, већ је доказе усмерио једино на околност висинине потраживања, па је и овај део тужбеног захтева одбијен као неоснован из разлога недоказаности основаности истог.

Наиме, тужилац истиче да основ тужбеног захтева заснива на вануговорној одговорности туженог, односно на противправност његовог понашања, због чега се овде ради о деликтној одговорности туженог, међутим суд налази да тужилац не доказује основ тужбеног захтева, нити узрочно последичну везу да би тужени био одговоран за штету коју тужилац овом тужбом потражује, већ тужилац све доказе усмерава на висину потраживања и то по основу вештачења које сам доставља, противно одредбама Закона о парничном поступку, те је суд имајућу у виду све напред наведено одбио тужбени захтев.

Такође, тужилац тужбом потражује и нематеријалну штету, наводећи да је због свих околности и догађања око АТП Војводине, те неизвршавања уговорних обавеза туженог око премештања саобраћаја, трпео и нематеријалну штету у виду психичких патњи и страха, као последица блокаде рачуна и стечаја АТП Војводине покренут је и кривични поступак против тужиоца, који је и даље у току, а где је за кривично дело запрећена затворска казна, те су покренути и други поступци што је све утицало на емоционалну равнотежу тужиоца, па је на те околности у погледу обима и висине нематеријалне штете предложио вештачење путем вештака путем вештака др Александра Јовановића из Београда, Институт за психијатрију Клиничког центра Србије.

Захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете је неоснован из више разлога разлога. Најпре, из разлога недостатка пасивне легитимације на страни туженог, који није био са тужиоцем, Девић Илијом, како је то напред детаљно образложено, у уговорном односу поводом уговора на који се тужилац позива када захтева накнаду нематеријалне штете, односно поводом уговора чије неизвршење тужилац сматра штетном радњом због које наводи да је претрпео нематеријалну штету, већ је то била АТП "Војводина". Даље, из разлога што је овако постављен захтев супротан одредбама Закона о облигационим односима, будући да сваки оштећени има право захтевати накнаду штете од онога ко је њему лично проузроковао штету (дакле лично за себе и за своју штету коју сматра да је претрпео у виду физичког или психичког бола или страха за себе, а не страх и душевне болове за другог, што суштински представља део

тужиочевог захтева за нематеријалну штету (страх за другог - за породицу, ћерке) имајући у виду да је на рочишту дана 14.05.2012. године пуномоћник тужиоца појаснио да се износ од 20.000.000,00 динара на име душевног бола, а који се тужбом потражује, односи на душевни бол због претрпљеног страха и физички бол због претрпљеног страха и то на страх који се односи на чињеницу да ли ће *породица* тужиоца моћи да преживи, да ли ће *ћерке тужиоца* моћи да се запосле и да ли ће тужилац у будуће моћи да ради, те да се односи и на кривични поступак који се води против тужиоца пред Основним судом у Новом Саду (који број предмета до краја поступка тужилац није доставио), где се тужилац терети за кривично дело неплаћања пореза по одбитку, наводећи да је он једини против кога се води овакав кривични поступак, за ово кривично дело и једини је у Војводини, а узрок не плаћања овог пореза је лоша финансијска ситуација АТП Војводине у коју је запала због неизвршавања уговорне обавезе туженог. Такође, тужилац не доказује да је претрпео нематеријалну штету коју тужбом потражује, јер су докази на те околности изостали, нити да је тужени предузео радње које су код тужиоца произвеле страх, као и повреду части и угледа. Поред наведеног, суд сматра да је и овако постављен тужбени захтев, којим тужилац потражује накнаду по основу нематеријалне штете од 20.000.000 динара, неуредан, имајући у виду да у петиту тужилац не одређује вид претрпљене нематеријалне штете, а исти је постављен, путем пуномоћника из редова адвоката. Како је суд нашао да је захтев за накнаду нематеријалне штете неоснован, то је мимоишао и извођење доказа вештачењем путем вештака неуропсихијатра.

Суд налази да је неоснован приговор литиспенденције који је на рочишту одржаном дана 03.09.2012. године, истакао тужени из разлога што тужилац има пријављено потраживање у стечајном поступку. Одредбом члана 197. став 1. ЗПП-а прописано је да парница почиње да тече достављањем тужбе туженом. Одредбом става 2. истог члана је прописано да у погледу захтева који је странка поставила у току поступка парница почиње да тече од часа када је о том захтеву обавештена противна странка. Одредбом става 3. је прописано да док парница тече, не може у погледу истог захтева бити покренута нова парница међу истим странкама, а ако таква парница буде покренута суд ће тужбу одбацити. Како се у конкретном случају не ради о поднетој тужби, већ о пријави потраживања, то је неоснован приговор литиспенденције.

На рочишту одржаном дана 30.05.2016. године суд је донео решење којим је одбијен предлог туженог за прекид поступка до правноснажног окончања кривичног поступка против Девећ Илије, који се води пред Вишим судом у Београду под посл. бр. К-428/2015, налазећи да исто није претходно правно питање у овој правној ствари и без утицаја је на одлуку у овој правној ствари.

На рочишту дана 19.01.2017. године суд је донео решење којим је одбијен захтев тужиоца за изузеће вештака Драгаш Јована. Наиме, испитујући разлоге за изузеће, те имајући у виду стање у списима предмета, суд је нашао да у конкретном случају није утврђен ни један разлог који доводи у сумњу непристрасност вештака Драгаш Јована, у смислу одредби чл. 253 у вези чл. 66 ст. 2 ЗПП. Суд налази да тужилац, није навео ни један законски разлог који би довео до изузећа овог вештака у овом предмету. Разлози које тужилац у поднеску од 19.01.2017. године износи као разлоге за изузеће, те чињеница да тужилац има примедби на налаз и мишљење овог вештака и његово незадовољство изјашњењем вештака на примедбе које је ставила тужилачка страна на налаз и мишљење, не представља законски разлог за изузеће вештака у овом предмету,

због чега је суд донео решење којим је одбијен захтев за изузеће вештака Драгаш Јована.

На рочишту дана 27.09.2017. године суд је одбио предлог тужиоца да се одреди ново допунско економско финансијско вештачење са задатком да вештак Драгаш Јован уради налаз према већ одређеном задатку решењем овог суда, као и да вештачи и период од последњег његовог налаза до дана новог вештачења, с тим да вештак користи параметре коришћене у предмету Привредног суда у Новом Саду и на основу налаза Машинског факултета, такође из поступка у Привредном суду, пре свега јер је сматрао да је тужбени захтев неоснован и да је свако даље извођење доказа на околност висине непотребно и ирелевантно за другачију одлуку суда, поред тога сматрајући да вештак не може користити доказе ради израде налаза, а који нису изведени у овом поступку.

Из већ горе изложених разлога, суд је одбио и доказне предлоге тужиоца предложене у поднесцима од 06.10.2017. и 05.12.2017. године, као и предлоге са рочишта дана 27.12.2017. године. Наиме, суд је одбио предлог да се саслуша вештак Питулић Радиша, обзиром на то да његов налаз суд није користио, јер је достављен противно одредбама важећег ЗПП у овој парници; да се поново позове Драгаш Јован да се на основу нових чињеница и околности које је нашао у другим предметима, изјасни накнадно о усаглашавању са вештацима Машинског факултета, да се поново саслушају представници вештачи Машинског факултета, те да се поново покуша усаглашавање вештака Драгаш Јована и вештака Машинског факултета, имајући у виду да исти не могу давати налаз и мишљење и изјашњавати се имајући у виду нове и друге чињенице из других поступака, који нису изведени у овој парници, као и да се одреди ново економско финансијско вештачење, којим ће вештак урадити нови налаз уместо вештака Драгаш Јована користећи налаз вештака машинске струке, а са истим задатком који је био дат и Драгаш Јовану, обзиром на то да суд налази да је тужбени захтев неоснован, као и предлог да се наложи туженом да достави изјашњење да ли је прибавио правно мишљење од надлежног правобранилаштва по питању законитости обавезе коју предузима пре закључења спорног уговора, такође налазећи да је исто непотребно и ирелевантно за другачију одлуку овог суда.

Такође, суд је одбио предлог тужиоца постављен у току поступка, да се саслушају сведоци Маја Гојковић, Игор Мирковић и Александар Јефтић, као и да се поново саслуша тужилац, а на околност да ли је неко од представника градских власти тужиоцу предочавао или указивао да је спорни уговор ништав или да има било каквих могућности за поништај овог уговора од стране трећих лица, као и да се саслуша сведок Лидија Тадић, која је сачинила спорни уговор, а на околност да ли је она имала у виду да постоје неке клаузуле у овом уговору које би могле бити ништаве, имајући у виду пре свега да су се парничне странке заједнички предложиле на рочишту одржаном дана 03.09.2012. године да се сведок Маја Гојковић не саслушава, већ да се прочита исказ истог сведока дат у предмету Привредног суда у Новом Саду, те такође имајући у виду да је тужилац дао детаљан исказ на рочишту дана 14.05.2012. године, па је суд сматрао на основу целокупне доказне грађе и утврђеног чињеничног стања, пре свега писане документације, да је извођење ових доказа на предложене околности непотребно и ирелевантно за другачију одлуку суда.

Тужилац у поднеску од 29.09.2017. године истиче да је на рочишту дана 27.09.2017. године услед промене у саставу већа, суд донео решење да главна расправа почиње да тече изнова, те је поступајућа судија без сагласности тужиоца одлучила да се

не изводе докази поново, већ је на записнику констатовано да су списи прочитани, а сходно правилу да суд одлучује о тужбеном захтеву на основу усменог, непосредног и јавног расправљања (чл. 4 ст. 1 ЗПП), поступајућа судија је била дужна да или изведе доказе поново, пре свега саслушање тужиоца и поступајућег вештака, а само уколико се странке са тим сагласе, могла је да изостави извођење ових доказа, а поступајућа судија нити је то тражила, а тужилац се ни прећутно ни изричито није сагласио са таквим током доказног поступка. Овај суд налази да су ови наводи тужиоца неосновани, те да је суд поступио у складу са новелираним одредбама чл. 317 ЗПП-а, који прописује да ако се рочиште држи пред измењеним већем, односно судијом појединцем, главна расправа мора почети изнова, али ће суд донети одлуку да се поново не саслушавају странке, сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу ових доказа, па Закон не предвиђа обавезу изјашњење странака, нити обавезу да се странке сагласе, односно не сагласе са одлуком судије, у смислу цитиране законске одредбе, а свакако тужилац на истом рочишту није ставио ове примедбе, нити је имао примедбе на записник. Ово посебно што су странке учествовале у извођењу истих доказа, те нису ускраћене за процесно право расправљања о истим доказима.

Наиме, како је веће сматрало да је предмет расправљен тако да се може донети одлука, то је на рочишту дана 27.12.2017. године, суд мимошао свако даље извођење доказа и саопштио да је главна расправа закључена, применом чл. 305 ЗПП-а.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео применом чл. 149, 150 и 158 ЗПП-а, па је обавезао тужиоца да туженом надокнади трошкове поступка у укупном износу од 3.036.300,00 динара. Ови трошкови се односе за састав одговора на тужбу од 19.01.2012. године и за застав 10 поднесака (од 12.04.2013, 28.06.2013, 03.07.2014, 05.06.2016, 18.11.2015, 11.02.2016, 25.04.2016, 10.05.2017, 19.10.2017 и 26.10.2017. године) износ од по 88.200,00 динара, за приступ заступника туженог на 21 рочиште (дана 14.03.2012, 14.05.2012, 03.09.2012, 05.11.2012, 29.01.2013, 27.03.2013, 22.05.2013, 04.09.2013, 02.12.2013, 03.07.2014, 29.01.2015, 08.05.2015, 19.06.2015, 25.09.2015, 20.11.2015, 15.01.2016, 29.03.2016, 30.05.2016, 09.09.2016, 19.01.2017 и 27.12.2017. године) износ од по 89.700,00 динара и за приступ на 4 рочишта (дана 04.03.2014, 14.05.2014, 02.10.2014. и 17.11.2014. године) износ од по 45.600,00 динара, а који су по мишљењу суда учињени нужно и оправдано, те су обрачунати у складу са адвокатском тарифом АКС.

Имајући у виду све наведено, суд је одлучио као у изреци.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана достављања исте, Апелационом суду у Новом Саду, а путем овог суда.

01.02.2018.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. Бр. П-249/2011
Дана, 29.01.2018.

ТУЖИЛАЦ - ДЕВИЋ ИЛИЈА, БЕОГРАД, ВИЛЕ РАВИЈОЈЛЕ 9
ТУЖЕНИ - ГРАД НОВИ САД, НОВИ САД

УПОЗОРЕЊЕ О ПЛАЋАЊУ СУДСКЕ ТАКСЕ

Позива се таксени обвезник ДЕВИЋ ИЛИЈА, БЕОГРАД, ВИЛЕ РАВИЈОЈЛЕ 9 да у року од 8 дана од дана пријема овог упозорења плати Такса на првостепену пресуду у укупном износу од 97,500.00 динара.

Горњи износ уплатити у корист рачуна број 840-29598845-12 ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ, по моделу 97 са позивом на број 57-026-00249-2011-002 код Управе за јавна плаћања НОВИ САД, а потом у овом року доставити суду доказ о извршеној уплати.

У налогу за уплату **дужни сте** да назначите пословни број предмета суда по којем вршите уплату у пољу сврха уплате.

Подносилац

